

Trò Chơi Của Quý

Contents

Trò Chơi Của Quý	1
1. [shortfic Sori Jijung]	1
2. Chap 1	2
3. Chap 2	4
4. Chap 3	7
5. Chap 4	10
6. Chap 5	13
7. Chap 6	16
8. Chap 7	20
9. Chap Cuối	23

Trò Chơi Của Quý

Giới thiệu

Rating: 13+Warnings: Fic này chứa 1 vài cảnh kinh dị. Bạn nào k đọc đc hay yếu tim đề nghị k ngo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-cua-quy>

1. [shortfic Sori Jijung]

Title: Trò chơi của quý

Author: Heo and Hoaigasui

Parings: SoRi, JiJung, Minbo, HwaRam

Rating: 13+

Warnings: Fic này chứa 1 vài cảnh kinh dị. Bạn nào k đọc đc hay yếu tim đề nghị k ngoan cố nhé. Và đừng ai làm theo trò này. Tuy k đến nỗi như trong fic nhưng vô cùng nguy hiểm.

SUMARY: Đừng bao giờ đùa giỡn với người chết.

Note: Thể theo nguyện vọng sống chết có nhau của JiJung shipper, main cp là SoRi nhé. Trong này đã đảo đổi vị trí của So Yeon và Qri cho phù hợp với cốt chuyện. Ai không thích thì thông cảm giùm mình nhé! Mình cũng thích So là seobang lắm nhưng mà Ri không hợp với vai trò kẻ sợ ma bằng Sâu ^^ Đặc biệt cảm ơn con Heo mập đã giúp tao nhé ^^

HOPE U ENJOY IT!

2. Chap 1

_ So Yeon ah! Nhớ chiều nay đi nhá!

_ Ok! Chiều nay lại nhà tớ nha.

_ Ok!

So Yeon mỉm cười và chạy lên lớp trên, nơi có người yêu đáng ghét của mình ở đó. Người đó là Lee Qri, sinh viên năm ba khoa Kinh tế trong khi cô là sinh viên năm hai khoa ngữ văn. Ở trường cô, khoa của hai người đối lập nhau về mọi chuyện và luôn có sự ganh đua nhau giữa các sinh viên của hai khoa. Tuy nhiên, người yêu của cô lại là sinh viên ngành Quản trị kinh doanh, và lại còn là học trò cưng của các thầy cô nữa. Cô thật sự hạnh diện khi nói về người yêu của mình và cô biết Qri cũng vậy.

_ Đoán là ai?- So Yeon mỉm cười và che kín mắt Qri lại bằng ngón tay thon dài của mình.

_ Một người xấu xí nhất thế giới!

Cô gái mỉm cười và chạm nhẹ vào tay So Yeon trước khi kéo cô vào lòng. So Yeon thật sự rất thích che mắt Qri và lúc nào cũng giận khi Ri gọi cô là người xấu xí nhất thế giới. Tuy nhiên Qri lại thích gọi cô bởi nickname đó. Đúng! So Yeon là tên xấu tính xấu nết nhất thế giới, So luôn ghen tuông và nhõng nhẽo với nhưng Qri lại không thể giận được. Chỉ vì mỗi khi nổi giận, So Yeon lại ôm Qri vào lòng và thương lên môi cô một nụ hôn nhẹ. Với gương mặt hồi lỗi như thế thì làm sao Ri giận So cho được.

_ Unnie thật không đi đám cưới của HeeRi sao?

_ Unnie bận mà! Với lại HeeRi cũng là bạn em, không phải bạn của unnie. Unnie đi thì hơi thừa đấy!

_ Nhưng unnie là người yêu của em! Unnie nỡ bỏ em đi một mình sao?

_ Không nhẽo!

Qri cười khi véo mạnh mũi của So Yeon khiến cô la oai oái vì đau. Qri là chuyên gia tra tấn cô bằng những trò cầu véo đó, Qri thích nhất là véo mũi và má So. So hoàn toàn không thích chút nào cả.

_ Hình như unnie không thích việc còn đi học mà kết hôn nhỉ?- So Yeon hỏi khi nhìn đồng bài tập của người yêu.

_ Không! Học ra học, học rồi thì kết hôn không ai cấm cả. Đang đi học mà cưới thì thời gian đâu mà lo học hành. Unnie chúa ghét như thế.

_ Vậy... Nếu em nói chúng ta cưới nhau đi, unnie cũng không chịu?

_ Ừh! Unnie không chịu. Unnie sẽ cưới em khi unnie đảm bảo rằng bản thân unnie có thể chăm sóc em về cả vật chất lẫn tinh thần. Tình yêu không chỉ nói là yêu nhau mà làm nên tất cả được. Bọn chuyên văn của tụi em luôn mơ mộng là mái nhà tranh hai quả tim vàng, còn đối với bọn kinh tế tụi unnie thì thêm nữa. Một mái nhà tranh, hai quả tim vàng cùng với ao nước lá đầy! Ha ha ha ha...

_ YA! Đụng chạm nghề nghiệp đấy!

_ Unnie xin lỗi mà...

So Yeon không vừa ý chút nào. Qri luôn như thế, Ri luôn là một người thực tế đến quá đáng. Cái gì cũng tiền tiền tiền và tình yêu luôn xếp thứ hai. Ri luôn bảo cuộc sống có tốt thì tình yêu mới vững bền được. Đồng ý rằng như thế nhưng có cần lúc nào cũng nhắc tới tiền trước mặt cô không? Cô ghét thực tế như Qri. Cô thích cái gì đó lãng mạn và mơ mộng. Nhưng đó là giấc mơ. Mà... giấc mơ đó không bao giờ là sự thật cả, Qri sẽ không bao giờ có thể lãng mạn như thế nhưng sao cô cứ mãi yêu con người này nhỉ? Duyên số chăng?

— Suy nghĩ gì thế? Lại mơ unnie là hoàng tử àh? Đi ăn cơm thôi. Sắp đến giờ unnie đi làm thêm rồi!

— Dạ! Bà cụ non!

So Yeon lườm Qri một cái rách mắt rồi cũng đi theo Ri đến canteen để ăn cơm. So Yeon mặt ngoài thì giận Qri nhưng bên trong lại yêu không kể xiết. Qri thật là một người chăm chỉ. Ri chưa bao giờ chơi bởi quá đáng khiến cô phải buồn cả. Xa nhà nhưng Ri chưa bao giờ khiến họ phải bận tâm, ngay cả tiền học phí cũng tự mình Ri trang trải. Qri nói gia đình Ri đã đủ vất vả để nuôi mình ăn học rồi, Ri đã lớn và sẽ sống trên đôi tay của mình. Khác với một tiểu thư như So Yeon. Cô luôn được bảo bọc và che chở, chưa có điều gì cô muốn mà bố mẹ không đáp ứng. Kể cả việc sống một mình. Cô muốn tự lập và điều đầu tiên là không cùng sống chung với gia đình nữa. Cô vẫn nhớ ngày đó mẹ đã khóc nhiều như thế nào khi con gái mình dọn ra ở riêng. Họ đã mua cho cô một căn nhà nhỏ với đầy đủ tiện nghi cần có. Cô vui vì điều đó lắm và cô muốn Qri ở chung mình nhưng Ri lại từ chối. Qri thật sự là một kẻ cổ hủ khi bảo rằng trước khi cưới không nên ở cùng nhau.

— Unnie thật không đi phải không?

— Chắc rồi baby!- Qri vẫn giữ ý định của mình khiến So Yeon chẳng thể nói được gì. Cô im lặng ăn nốt phần ăn của mình. Lâu lâu được Qri gấp vài miếng thức ăn đưa qua khiến cô cứ tùm tùm suốt. Cơm giận vô tình bị cuốn trôi...

Tình tình tình tình!

Tình tính tình tính....

So Yeon mỉm cười và nhìn HeeRi đang từng bước bước lên lễ đường. Gương mặt cô ấy ánh lên niềm hạnh phúc khi bàn tay chạm vào tay của Min Kyung- người sắp trở thành người bạn đời của HeeRi. So Yeon nhìn theo biểu hiện trên gương mặt cô ấy mà thầm nghĩ. Rồi cũng sẽ có một ngày cô giống như HeeRi vậy, mỉm cười hạnh phúc bước đến lễ đường và mỉm cười khi tay trong tay với Qri của cô. Ri cũng sẽ cười thật tươi và hôn lên trán cô, nụ cười So Yeon càng ngày càng tươi khi vị cha sức tuyên bố hai người chính thức là vợ chồng. Chợt cô ước rằng... Cô và Qri có thể đám cưới ngay bây giờ.

— Ya! Tối nay chúng ta chơi đi So Yeon! Cậu nhớ vụ hôm trước không?

So Yeon giật mình bởi cái vỗ vai của Hyo Min. Vụ hôm trước? Đúng rồi! Hôm trước cả bọn tình cờ đọc một quyển sách về cầu cơ và Hyo Min đã đề nghị cả nhóm chơi trò đó với hy vọng có được 1 điều ước của quý. So Yeon vốn không sợ ma nhưng cô không định chơi với Hyo Min, vì chuyện này Qri đã cản dạn nhiều lần. Ri không muốn cô chơi những trò nguy hiểm đó, Qri luôn bảo rằng “Đừng bao giờ trêu chọc người chết” và điều đó khiến cô hơi rùng mình. Tuy nhiên, nếu chiến thắng thì cô sẽ có được điều ước của quý và cô có bao nhiêu điều để ước. Trên hết chính là điều ước Qri mãi mãi thuộc về cô kể cả khi cả hai không còn sống trên đời này nữa. Tư tưởng Qri bị bao quanh bởi những anh bạn học đẹp trai, ga lăng, những cô bạn duyên dáng hiền lành khiến So Yeon gần như phát điên. Cô yêu Qri và cô ghen với tất cả những cô gái chàng trai bên cạnh Ri. Cô muốn có được điều ước đó.

— Tổ... Nhưng mà Qri không cho...- So Yeon nói một cách khổ sở.

— Cậu thì cứ nghe lời Qri! Cậu sợ unnie ấy bỏ cậu đến thế àh?- Hyo Min nhìn cô với vẻ không hài lòng chút nào.

— Ừh! Tổ sợ Qri giận tổ và bỏ tổ! Cậu thừa biết tổ yêu unnie ấy đến thế nào mà. Nếu Qri biết được thì Thôi, các cậu chơi đi! Tổ không chơi!

__ Ặc! Thì cậu không nói với Qri là được rồi. Chơi cái này cần 4 đứa. Bọn Eun Jung và Ji Yeon đã đồng ý rồi, còn cậu thôi đấy! Không có cậu thì làm sao cầu cơ được.

__ Nhưng mà...

__ Cậu muốn có được điều ước của quỷ không?

__ Nhưng... Có thật không?

__ Thử thì mới biết chứ? Đừng nói với Tổ là cậu sợ ma nhá! Tổ không có đứa bạn sợ ma- Hyo Min nhìn So Yeon với vẻ mặt khinh thường.

So Yeon nổi giận đùng đùng, bình sinh cô ghét nhất người ta nói cô sợ ma vì trên cơ bản cô không sợ nó. Cô không tin rằng trên đời này có ma nhưng lại tin là có điều ước. Cô ghét bị gọi là một đứa chết nhất và cô ghét ánh mắt của Hyo Min lúc này, nó hoàn toàn khinh thường cô và ánh lên vẻ mỉa mai một kẻ sợ người yêu bỏ rơi. Và... Cô đã không suy nghĩ khi gạt đầu chấp nhận trò chơi.

Cười khẩy khi nhận lấy cái gạt đầu của So Yeon, Hyo Min nhường sang hai người bạn thân nữa của mình và quyết định chơi trò chơi đó. Giữa dưới con mắt của chúa, 4 con người đang bắt đầu trò chơi ma quỷ của mình.

Trò chơi chính thức bắt đầu!

3. Chap 2

Đêm!

Hôm nay So Yeon cảm thấy có cái gì đó ớn lạnh và không an toàn. Cô mặc hai lớp áo dài tay rồi mà cơ thể vẫn còn run rẩy. Cô thề rằng không phải lạnh vì thời tiết mà vì một cái gì đó vô hình tác động vào. Bọn bạn thân vẫn đang trên đường đến đây cùng với “dụng cụ” của mình. Chúng chọn nhà cô làm nơi để cầu cơ vì trong 4 đứa chỉ có cô là được ở nhà riêng và cha mẹ chúng luôn tin tưởng vào cô như là một học sinh gương mẫu, họ sẽ không phiền khi con cái của họ đến ngủ cùng cô đâu.

Nhấc hai chân lên ghế, So Yeon nhìn ra ngoài cửa kính. Cô hớp một ngụm nước nóng và nhớ đến lời nói của Qri cách đây vài hôm, Ri luôn bảo cô đừng trêu chọc người đã chết. Qri là một nhà kinh tế nhưng lại tin vào chuyện ma quỷ trong khi cô mà một sinh viên ngữ văn lại không tin.

Cầm lấy tờ giấy nhỏ mà cô đã ghi lại cách cầu cơ mấy hôm trước, So Yeon đọc lại một lần nữa để có thể nhớ hết các chi tiết cần có, cô không muốn mọi việc diễn ra một cách tồi tệ. Cô sẽ làm đúng theo hướng dẫn mặc dù cô không tin nó lắm.

“TIN TIN TIN”

Cuối cùng... Họ cũng đến.

.....

__ Xin lỗi, tại mẹ tớ làm ít thức ăn đến cho cậu nên trễ. Đừng giận nha!- Eun Jung dúi vào tay cô một ít thức ăn khuya mà mẹ nó đã làm. Cô thích lắm những món ăn do mẹ Eun Jung chế biến, đôi khi cô nói đùa rằng cô sẽ hạ gục Ji Yeon để lấy Eun Jung làm chồng, thế là hàng ngày có thể ăn những món mà mẹ Eun Jung làm. Cũng vì câu nói hớ đó mà Qri giận cô suốt một tuần mà Ji Yeon cũng không chơi với cô. Từ đó cô sợ những câu nói đại loại như thế. Đơn giản vì cô không muốn Qri hiểu lầm cô không yêu Ri.

__ Cảm ơn!

__ Để đó đi, vào phòng cậu nhanh, tớ đang nóng lòng lắm nè!

So Yeon bị Hyo Min lôi ngay vào phòng. Nó trút balo xuống sàn và bắt đầu mấy “đồ nghề” đã được chuẩn bị sẵn từ trước ra.

_ Đờng xem thường miếng ván này nhé! Vất vả lắm tớ mới xin được đấy! Cái này bác coi mộ cho tớ. Đúng chất quan tài!

Hyo Min hí hửng đặt miếng ván xuống sàn, So Yeon quan sát và nhìn thấy những mẫu ký tự được khắc lên đó, có 26 chữ cái ở giữa. Bên trái là những ô chữ số trong khi bên phải là 7 ô chữ “Thần”- “Thánh”- “Ma”- “Quỷ” – “Có” – “Không” và “Thăng”. Miếng ván được mài khá nhẵn nhụi nên những chữ trên đó So Yeon có thể thấy một cách rõ ràng. Cô vẫn còn nhớ tờ giấy lúc này đã có nói. Nếu hiện lên là “Quỷ” thì phải lật úp bàn cơ và nói “THÔI” ngay lập tức. Chẳng phải ma quỷ đều như nhau cả sao, sao lại có phân biệt như thế chứ? Cô không tin và cô sẽ chơi đến cùng cho dù đó có là ai đi nữa. So Yeon là một người không sợ gì cả ngoài sự lạnh nhạt của Qri.

Hyo Min thấp sáng những cây nến trước khi Eun Jung tắt hết đèn trong phòng. Bốn đứa ngồi lại gần nhau và So Yeon nhận lấy đồng xu từ tay của Ji Yeon vì trong bốn đứa, cô được cho là đứa yếu bóng vía nhất nên nhiệm vụ “mời hồn” sẽ do cô đảm nhận, Ji Yeon sẽ ghi lại những mẫu tự mà “hồn” nói để hai người còn lại giải đáp.

_ Chuẩn bị chưa?- Hyo Min hỏi lại một lần nữa trước khi bắt đầu trò chơi.

_ Ok!- cả ba đồng loạt trả lời.

Đèn đã được tắt, chỉ có ánh sáng của cây nến lập lòe trong màn đêm. So Yeon khá là run khi tay cô đặt hồ lên đồng xu. Môi cô bắt đầu mấp máy cho lời gọi hồn của mình.

_ Lên đây chơi với tôi... Lên đây chơi với tôi... Lên đây chơi với tôi...

So Yeon bắt đầu đọc chậm rãi câu gọi hồn của mình. Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt hồ lên đồng xu với vẻ chờ đợi. Hyo Min, Eun Jung và Ji Yeon cũng hồi hộp chờ đợi nhưng nến đã cháy hơn một nửa vẫn chưa thấy động tĩnh gì. So Yeon bắt đầu cảm thấy chán nản và khẳng định trên đời này không hề có ma quỷ như Qri đã nói và cô định rút tay lại.

Nhưng..

_ A! Nó chuyển động kìa! Nó chuyển động kìa!

So Yeon nín thở khi Hyo Min reo lên một cách phấn khích và chỉ vào bàn tay đang động đậy của cô. Thật sự trên đời này có thứ gọi là ma quỷ sao? So Yeon vẫn không tin.

_ Chào!- Cô mỉm cười và nhìn vào bàn tay của mình.

H I

Cả bọn cùng trở mắt khi đồng xu bắt đầu chạy, thật sự “nó” đã lên rồi.

_ Bạn là ai?- Hyo Min hào hứng hỏi.

E V I L

So Yeon mở to mắt khi nhận ra kẻ đang được gọi lên chính là một con quỷ. Cô có hơi khựng lại nhưng đồng xu vẫn tiếp tục chạy, lực chạy của nó rất mạnh, cảm giác như nó thật sự phấn khích.

Y O U A R E V E R Y B E A U T I F U L

_ You are very beautiful? “Nó” đang khen cậu đấy So Yeon ah! Nó khen cậu đấy- Eun Jung phấn khích nói.

So Yeon không đáp. Cô không sợ, cô trấn an mình là không sợ, quỷ vốn cũng là ma, chúng đều ở âm giới và chịu những hình phạt do kiếp trước mình đã gây ra, chúng sẽ không tổn hại cô. Nghĩ như vậy, So Yeon nhếch mép và bắt đầu câu hỏi

_ Vì sao bạn chết?

B U R N A L I V E

_ Burn alive?- Ji Yeon nhúu mày- Bị thiêu sống?

Y E S

— Bạn bao nhiêu tuổi rồi?

3 0

So Yeon cảm thấy thích trò chơi này. Xem ra con quỷ này khá dễ thương đây. Nó ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi mà cô cũng như ba người còn lại đưa ra, bàn tay cô chạy lên chạy xuống không ngừng. Cảm giác như có ai đó nắm tay cô và đưa đi vậy. Hoàn toàn không có dấu hiệu đồng xu đang chạy mà chính là bàn tay đặt lên đồng xu của cô đang chạy

Hỏi một chút chán chê, So Yeon cảm thấy khá thỏa mãn với trò chơi này thì chợt tay của cô chạy đến một nơi không hề được hỏi

G A M E

— Game? Bạn muốn chơi với chúng tôi?

P L A Y D E A T H G A M E

— Play death game? Trò chơi tử thần àh? Nhưng chơi trò gì chứ? Chúng tôi đều buồn ngủ cả rồi- Hyo Min nói trong khi nó ngáp lên ngáp xuống.

— Nếu thắng chúng tôi được gì?- So Yeon háo hức hỏi, đây chính là điều cô mong nhất.

A W I S H

— Còn thua?- Eun Jung chen vào

D I E

Cả nhóm hơi rùng mình khi đọc đến dòng này của “Nó” nhưng So Yeon sẽ theo tới cùng. Cô tin mình sẽ chiến thắng và cô sẽ có được điều ước của quỷ, cô sẽ ước rằng Qri mãi mãi yêu cô kể cả lúc chết, không có gì cô không thể vượt qua khi trong lòng cô là hình ảnh của Qri.

— Vậy trò chơi là gì?- Eun Jung hào hứng hỏi.

L O O K A T M E

S H O U T

L O S E

— Nhìn bạn àh? Hề la lên là thua? Điều này có quá dễ không?

Cả nhóm cười lớn khi đọc được dòng chữ mà con quỷ đã đưa lên, họ còn lại gì hình dáng của những con ma quỷ chứ! Chúng luôn là những cái bóng trắng khá trong suốt và không rõ hình dạng, nếu như thế thì khiến họ- những kẻ không sợ ma quỷ phải hét lên thì thật là nực cười. Nhanh chóng, cả nhóm đều đồng ý và chờ đợi hình dạng thật của con quỷ đang chơi với mình.

So Yeon nín thở theo dõi. Trời có vẻ đã dần sáng nên thời gian không còn nhiều vì ma quỷ không thể sống vào ban ngày. Cô mở to mắt để nhìn kỹ xem hình dáng của kẻ vô hình đã trò chuyện với cô trong suốt buổi tối này là ai, nhưng trong lòng cũng có chút gì đó lo lắng. Hình dáng hắt dần hiện cũng là khi ngoài trời sấm chớp vang dội. Cảm giác như có một điều gì đó kinh hãi lắm sắp sửa xảy ra...

— Để xem nào... AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cả bọn hét lên một cách sợ hãi khi nhìn thấy kẻ đang ngồi trước mặt mình, Hyo Min, Eun Jung và Ji Yeon vội chạy về phía cửa và ôm chầm lấy nhau trong khi So Yeon vẫn ngồi đối diện hắt. Đôi mắt cô mở to khi trông thấy hình ảnh trước mặt. Quả thật là tay của cô bị hắt chạm vào và điều khiển. Cả thân người hắt khét đen, mùi thịt bị nướng khét xộc vào trong mũi thật là kinh tởm. Gương mặt hắt không thể nhận ra được nửa bởi những thớ thịt bị tróc ra. Toàn thân hắt đều chảy ra một thứ dịch lỏng nhờn nhớt, lạnh lạnh. Bàn tay hắt vẫn nắm chặt lấy tay So Yeon và đưa mặt lại gần cô hơn. So Yeon muốn chạy nhưng không được, tay cô đã bị hắt giữ chặt và gương mặt hắt đang gần cô, rất gần cô. Cảm giác chỉ cần một chút động đậy thì hắt sẽ nuốt cô mất. Lần đầu tiên trong đời cô sợ đến như vậy, sợ đến không thể thở nổi.

_ AAAAAAAAAAAAAAAAAA

So Yeon hét lên khi con quỷ mỉm cười để lộ hàm răng sắc nhọn sáng loáng, cô ngất tại chỗ trong khi ba người còn lại cũng không khá hơn. Bàn tay cô vẫn còn đặt lên đồng xu và nó chạy thành dòng chữ

Y O U L O S E

END CHAP 2.

P/s: Bắt đầu từ chap sau, mọi người không nên đọc vào buổi tối

Hope u enjoy it!

4. Chap 3

_ Hơ!

Giật mình tỉnh dậy sau cơn chấn động, So Yeon ngồi bật dậy và nhìn xung quRi, bàn tay cô vẫn đặt lên đồng xu và ngay chữ E. Cô vội rút tay ra và lùi về góc phòng, cô nhìn chăm chăm vào bàn cờ và cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện tối qua. Bên cạnh cô là Hyo Min, Eun Jung và Ji Yeon, họ vẫn còn ngất hay ngủ cô cũng không biết. Cô chỉ biết rằng bản thân cô vẫn còn rất sợ, rất rất sợ.

_ Hyo Min ah, Dậy đi! Ji Yeon, Eun Jung ah! Dậy nhRi lên!

So Yeon lắc mạnh ba người đang nằm bất động trên sàn, cơ thể của Hyo Min bị đẩy lên xuống theo từng động tác của So Yeon. Cuối cùng thì nó cũng tỉnh lại nhRi nhất và câu đầu tiên khi đôi mắt vừa mở ra chính là...

_ MÁ OI QUỶ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

_ YA! LÀ TỐ ĐÂY, QUỶ GÌ!

Định thần lại một chút, Hyo Min mới nhìn thấy gương mặt của So Yeon đang trước mắt mình. Nó thở phào nhẹ nhõm vào cùng So Yeon đánh thức hai tên còn lại. Đến khi cả bốn đứa đèn hoàn hồn lại, chúng mới ngồi lại với nhau và nhìn chăm chăm vào bàn cờ phía trước.

_ Là mơ thôi đúng không? Nếu chết thì chúng ta đã chết đêm qua rồi.- Hyo Min nhìn mọi người và khẳng định điều mình nói bằng cách xòe hai bàn tay ra- Chúng ta chưa chết, có nghĩa là gương mặt con quỷ đó không có thật, nó giống như ảo giác thôi đúng chứ?- Nó lại nhìn ba người bạn của mình một lần nữa.

_ Tổ không biết nhưng mà... Tổ sợ lắm! Mặt con quỷ đó... Tổ thề không bao giờ ăn thịt nướng nữa. Thật kinh tởm!- Eun Jung rùng mình khi nhớ đến gương mặt hôm qua của con quỷ kia.

_ Đúng! Tổ cũng sợ lắm nhưng chúng ta còn sống nghĩa là không có chuyện gì xảy ra, trò chơi tử thần cũng không có luôn.- Ji Yeon phụ họa- So Yeon ah! Sao cậu không nói?

_ Tổ... Tổ không biết!

_ Đừng sợ! Nếu nó có thật nó cũng không thể làm gì đâu, nó chỉ có thể khiến chúng ta sợ chứ không giết chúng ta được. Nó là vô hình, nó không thể chạm vào người hữu hình như chúng ta. Cậu đừng sợ! Tốt nhất là quên đi gương mặt của nó. Chuyện hôm qua xem như cho qua.

_ Ừh! Đi học thôi.

Bốn đứa cùng nhau thu dọn bàn cờ lại và cho vào balo của Hyo Min. Chúng ăn sáng một cách nhanh chóng và đi đến trường. Tuy nhiên, So Yeon không thể nào bình thường như ngày hôm qua được, gương mặt của con quỷ vẫn ám ảnh trong đầu cô và cô có cảm giác nó đang đi theo cô ở phía sau. Tuy nhiên khi quay đầu lại, cô không hề nhìn thấy ai ở phía sau mình.

Mọi chuyện không có thật, nó không thể giết mình được, nó không thể hại mình được. Mình không sợ nó.

Gật đầu với suy nghĩ của mình, So Yeon mạnh dạn bước chân vào lớp và bắt đầu buổi học. Cô hết sức tập trung vào bài giảng và nghĩ xem hôm nay sẽ cùng Qri ăn món gì.

.....

Căng teen

— Em xanh quá So Yeon! Hôm qua không ngủ được àh?

— Àh. Hôm qua bọn Hyo Min qua nhà em ngủ, tụi em thức hơi khuya nên bây giờ nó như thế đấy!- So Yeon mỉm cười khi nhận lấy một ít thức ăn từ Qri.

— Ừh! Em nên ngủ nhiều một chút! Hôm nay unnie thấy em mệt mỏi lắm đấy!- Qri chạm nhẹ vào trán cô và trực ngón tay xuống mũi để tặng cho cô cái véo đau điếng khiến cô phải chun mũi lại giận dỗi.

— Qri ah! Unnie luôn yêu em chứ?

— Tất nhiên rồi! Unnie không yêu em thì yêu ai?

So Yeon mỉm cười với câu trả lời của Qri. Cô cùng Ri hoàn thành nốt bữa ăn trưa trước khi lên thư viện học bài cùng Ri. Một ngày trải qua cùng Qri thật sự rất ngắn ngủi và cô chẳng muốn trời tối chút nào. Qri phải trở về nhà và cô phải xa Ri.

Màn đêm lại về, So Yeon cảm thấy không ổn chút nào khi cô ở nhà một mình như thế này. Gương mặt của con quỷ đó vẫn ám ảnh tâm trí cô và cô thật sự chẳng biết phải là gì để tống hình ảnh đó ra khỏi đầu mình.

— Alo?

“ Cậu ngủ chưa?”

— Chưa!- So Yeon ngã người lên giường khi đang nói chuyện với Hyo Min, giọng nó cũng có vẻ khá lo lắng- Cậu có vẻ lo lắng huh?

“ Tổ sợ quá. Hôm nay tuy mạnh miệng nhưng mà tổ không dám ngủ một mình, Tổ đang chui giữa bố mẹ tổ đây!”

— Cậu thiệt là... Sợ gì mà mà sợ chứ! Nếu nó hại cậu thì cậu còn mạng mà về nhà sao?- So Yeon cười khi nghe giọng nhỏ xíu của Hyo Min.

“ Nhưng tổ sợ lắm! Tổ có cảm giác như ai đó đang đi theo sau tổ vậy đó!”

— Đừng sợ mà! Đừ..

So Yeon im bật khi giường cô chợt rung lên. Cảm giác như có ai đó đang ngã xuống giường giống như cô làm lúc nãy vậy. Giọng nói của Hyo Min vẫn vang bên tai nhưng cô thật sự không nghe nó nói gì cả. Đôi mắt cô nhìn lên trần nhà, cảm giác phản động đó đang kể bên cô. Và cô muốn quay sang để xem như thế nào nhưng không thể, cô sợ... cô sợ gương mặt ấy tái xuất hiện một lần nữa.

“ So Yeon ah! Cậu nghe tổ nói gì không?”

Mồ hôi lạnh của So Yeon tuôn ra hai bên thái dương. Cô run rẩy đảo mắt nhìn về phía bên cạnh, điện thoại vẫn áp chặt vào tai như là một cái phao để cứu cô. Trong lòng không khỏi cầu mong bên cạnh là khoảng không quen thuộc, không hề có gì cả...

— AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

So Yeon hét hoảng và ngã xuống giường khi bên cạnh chỗ nằm của cô chính là gương mặt mỉm cười của kẻ bị thiêu sống. Con quỷ ấy đang nằm kế bên cô và nhìn trân trân vào gương mặt hoàn mỹ của cô. Những miếng thịt khét đen rơi trên grap nệm trắng tinh khiến So Yeon càng thêm sợ hãi. Cô điên cuồng hét tên của Qri và chạy ra ngoài phòng khách. Cô ngồi co ro trong góc tường và khóc nức nở. Chưa bao giờ cô kinh hãi đến thế.

“ CHUYỆN GÌ VẬY SO YEON! CHUYỆN GÌ VẬY?”- Hyo Min hét lên bên kia đầu dây khi nghe tiếng hét thất thanh của cô, nó ngồi bật dậy và mồ hôi túa ra hai bên thái dương. Tay chân nó run lẩy bẩy như thể nó biết được So Yeon đang xảy ra chuyện gì.

_ Qri ah! Hu hu hu, Qri ah! QRI AH! QRI AH! CỨU EM VỚI QRI AH!

So Yeon lại gào lên khi nhìn thấy cơ thể mục nát đó đang thoát ẩn thoát hiện trước mặt cô. Cơ miệng nó khê nhếch lên để lộ hàm trắng trắng dã và nhọn hoắc. Ánh sáng trong phòng le lói khiến gương mặt đó càng thêm ghê tởm. Cô điên cuồng gọi tên Qri và run rẩy lấy điện thoại gọi cho Ri, vừa bấm số cô vừa nhìn xem con quỷ đó đang làm gì, gương mặt cô cắt không còn giọt máu trong khi bàn tay lạnh ngắt của cô điên cuồng bấm số điện thoại của Ri. Bây giờ cô không thể nhớ gì ngoài số điện thoại của Ri cả.

“ Alo! Ri đây So Yeon!”

_QRI AH! CỨU EM VỚI QRI AH! HU HU HU, CỨU EM! CỨU EM VỚI!

So Yeon gào lên bên điện thoại khiến Qri giật mình, Ri vội vã chụp lấy áo khoác và chạy ra ngoài mặc cho đứa bạn thân hét lên vì giẫm trúng sách của nó. Ri hoảng loạn đón taxi để đến nhà So Yeon một cách cách chóng. Chưa bao giờ Ri thấy So Yeon hét lên một cách sợ hãi trong điện thoại đến như thế. Ri thật sự lo lắng cho cô.

_ QRI AH! HU HU HU, QRI AH! ĐỪNG LẠI GẦN ĐÂY, ĐỪNG LẠI GẦN ĐÂY!

So Yeon xua tay và nép sát vào góc tường. Cô khóc và gào thét đến khàn cả giọng nhưng con quỷ đó vẫn lắc lư mỉm cười tiến tới cô. Cái lưỡi đỏ loét của nó đưa ra khi chỉ còn cách cô một cái bàn nhỏ. Cảm giác như một con thú dữ đang chơi đùa với con mồi dễ thương của mình.

_ HU HU HU HU! ĐỪNG LẠI ĐÂY! QRI AH! QRI AH!

“ RẦM!”

“ Tách!”

_ SO YEON! SO YEON AH!

_ QRI!

So Yeon lao đến ôm chầm lấy Qri khi Ri bật đèn lên và gọi tên cô. Con quỷ đã biến mất khi Ri phá cửa chạy vào. Cơ thể So Yeon run lên từng hồi trong khi bàn tay ôm cứng lấy Ri, cảm giác an toàn lan tỏa trong từng ngóc ngách của tâm hồn đang run rẩy vì sợ trong khi Qri ôm cứng lấy cô và hôn lên tóc để trấn an, Ri không hiểu vì sao So Yeon lại sợ đến như thế nhưng Ri biết bây giờ Ri cần phải an ủi và trấn an cô.

_ Không sao đâu So Yeon. Có Ri rồi, unnie đến rồi!

_ Qri ah! Qri ah! Hu hu hu. Đừng để em lại một mình, làm ơn! Em sợ quá... hu hu hu!

_ Ổn rồi! Ri ở đây rồi So Yeon. Ri ở đây rồi!

.....

Trong khi đó, Hyo Min nắm chặt điện thoại và nhìn vào khoảng không trước mặt. Bố mẹ nó đã ngủ say nên không thể nghe thấy tiếng thở gấp gấp của nó. Người nó nóng hừng hực vì mồ hôi ra nhiều và nó cần phải tắm rửa sạch sẽ trước khi đi giấc ngủ.

“ Cạch!”

“ Rào!”

Đắm chìm trong làn nước mát lạnh, Hyo Min nhắm mắt lại để tận hưởng cảm giác thoải mái mà nước đang mang lại cho nó. Nỗi sợ cũng vơi đi phần nào.

“ Roẹt! Roẹt! Roẹt!...”

Hyo Min khá hoảng khi đèn trong nhà tắm bỗng nhiên đóng đưa chớp tắt. Cảm giác không an tâm dấy lên trong lòng, trực giác cho nó biết nó cần phải rời khỏi chỗ này.

“ Lộp bộp! Lộp bộp!...”

Hyo Min cảm thấy đau khi những giọt nước mát lạnh lúc này rơi xuống người mình. Nó đưa tay ra hứng nước để xem tại sao lại đau đến thế và...

__ AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hyo Min hét lên một cách hoảng loạn khi toàn người của nó lâm tẩm tro than. Mùi khét bốc lên xộc vào mũi khiến nó choáng váng. Những miếng thịt nhỏ như thịt sấy rơi trên tóc, máu đổ xuống đầu nó khiến nó điên cuồng đập cửa chạy ra. Nó khóc, nó gào thét, nó hoảng sợ, nó vội lấy khăn lau nhRi người mình. Càng lau thì thịt cháy rơi càng nhiều trên người nó. Máu đổ càng nhiều lên đầu nó khiến nó sợ hãi chính mình. Nhìn vào chiếc gương trước mặt, nó hét lên khi nhìn thấy nụ cười sáng loáng của con quỷ hôm qua mà nó cùng bạn bè đã cầu lên. Taygã đang đặt lên vai nó, thịt trên người gã rơi xuống trong khi cái đầu nứt nẻ của gã đang tiến lại cổ cô càng lúc càng gần...

“ RẦM!”

__ Hyo Min! Hyo Min ah! Con sao vậy Hyo Min?

Bố mẹ nó hoảng hốt gọi bác sĩ sau khi phá cửa vào nhà tắm và nhìn thấy nó đang ngất ở dưới sàn, bên trên nước vẫn xối xả vào gương mặt tím tái vì sợ.

Sự trừng phạt của quỷ...

Đừng bao giờ đùa giỡn với người chết...

5. Chap 4

__Em uống nước đi, nó sẽ làm em bình tĩnh hơn đây!

Qri đặt cốc nước trà vào tay So Yeon và kéo cô ngồi trong lòng mình. Cơ thể cô vẫn còn run rẩy sau cơn chấn động lúc này, gương mặt vẫn còn phản phát sự kinh hãi nhưng Qri không biết đó là gì. Ri sẽ hỏi cô khi nào cô bình tĩnh lại một chút.

__Đỡ hơn chưa?

Nhận được cái gật đầu của So Yeon, Qri lấy tách trà ra khỏi tay cô và kéo cô ngã ra sau để đầu cô chạm vào ngực mình. Một lúc sau Ri mới lên tiếng hỏi

__Chuyện gì xảy ra với em vậy? Sao lại sợ hãi đến vậy huh?

__Em...- So Yeon nuốt nước bọt khi định nói cho Qri biết về việc cầu cơ nhưng Ri sẽ giận cô mất. Và nếu cô nói cô cầu cơ chỉ vì điều ước đó thì cô sẽ bị Ri mắng vì không tin tưởng vào tình yêu của Ri. Rồi Ri sẽ giận cô, rồi cả hai sẽ đổ bể. Không! cô không thể nói được- Em... em thấy... em thấy có cái gì đó... cứ chạm chạm vào em, em sợ quá nên gọi cho Ri...

__Huh? Mọi ngày em có như thế đâu?- Qri nhúu cậu như không tin lời So Yeon nói.

__Bình thường thì không sợ nhưng... Hôm nay Hyo Min... nó kể em nghe chuyện ma, mà em ở có một mình nên em sợ...

__Ngốc!

Đến bây giờ Qri mới có thể cười và véo mũi cô. Ri ôm cô vào lòng và đùa giỡn với những ngón tay trắng trẻo của cô trước khi tặng lên đó những nụ hôn nhẹ nhàng của yêu thương. So Yeon cảm thấy cơ thể mình được thả lỏng đôi chút khi có Ri bên cạnh. Cô tuy không nói với Ri về việc cầu cơ nhưng chỉ cần có Ri bên cạnh như thế này thì cô sẽ không sợ nữa.

__Được rồi, Ri về nhé!

So Yeon giật mình khi Qri chuẩn bị đứng lên để về. Không được! Không thể được! Nếu Ri về, cô sẽ chết mất! Con quỷ đó có thể vẫn sẽ ở trong nhà và nó chỉ chờ khi cô một mình sẽ giết cô mất. Không được! So Yeon vội vã kéo Ri ngồi xuống và ôm chầm lấy tay Ri.

__Đừng về, Ri ở với em một đêm thôi. (chỗ này nên sửa lại là “Ri ở lại với em đêm nay được không?”) Đêm nay em không dám ngủ một mình Qri ah! Em sợ lắm.

__So Yeon ah! Em...

__Làm ơn đi Qri! Em sợ lắm, em sẽ chết mất khi ở một mình Ri àh!

Nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của So Yeon, Qri cũng không nỡ từ chối. Ri nhẹ nhàng gạt đầu và bế cô vào phòng ngủ. Chiếc giường nhỏ trở nên ấm áp hơn khi có hai người yêu nhau ôm nhau mà ngủ. So Yeon cũng cảm thấy an toàn hơn khi gối đầu lên tay Ri.

__Ri tắt đèn nhé. Ngủ sớm đi, bây giờ cũng đã khuya rồi, mai kéo không dậy nổi.

__Dạ!

So Yeon mỉm cười và rúc người vào lòng Qri để tìm kiếm hơi ấm của Ri. Đây là lần đầu tiên hai đứa được ngủ cùng một giường lại nằm sát nhau như thế này. Nó khiến cho So Yeon không khỏi hồi hộp và vui mừng. Cô muốn Ri đến ở cùng nhà với cô để hai đứa luôn có đôi nhưng Qri cứ một mực từ chối vì Ri theo quan niệm truyền thống, trước khi cưới không nên ở cùng với nhau kéo ảnh hưởng đến thanh danh của cô và cả Ri. Như thế thì gia đình hai bên mới tôn trọng Ri và cô. Ri đúng là một người suy nghĩ chính chắn, không phải một kẻ làm trước khi suy nghĩ như cô.

Đền phòng ngủ được Qri tắt đi, So Yeon mỉm cười nhắm mắt lại và tận hưởng mùi bạc hà thơm mát từ người Ri. Nhưng cô nhúm mày... Qri không chỉ có mùi bạc hà, thoang thoảng đâu đây mùi của đất nữa. Nhưng cô mỉm cười vì biết rằng Ri đã chạy đến đây nên cơ thể mới vương mùi của đất như thế. Không sao, chỉ cần có Ri bên cạnh, cô sẽ được an toàn. Nghĩ như thế, So Yeon mỉm cười và nhắm lại.

“Vù...”

“Soạt”

So Yeon hơi rụt cổ lại khi có cái gì đó đang chạm vào tóc và lần xuống tai mình. Cô mỉm cười khi nhận ra đó là cử động của bàn tay. Chắc là Qri đang vuốt ve cô đây mà. Chắc Ri muốn cô ngủ ngon nên mới làm như thế nhưng Qri ah, Ri làm như vậy thì cô không thể ngủ ngon được đâu. Cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong mọi ngóc ngách của cơ thể, làm sao cô có thể ngủ được chứ.

Ri thật xấu Qri ah! Ri là tên lợi dụng dễ thương nhất mà em biết đấy.

So Yeon mỉm cười và mở hé mắt để nhìn Ri nhưng cô giật mình khi phát hiện rằng Qri đã ngủ tự bao giờ, hơi thở Ri phả đều vào tóc cô. Gai ốc cô nổi cả lên khi tưởng tượng bàn tay đang ve vuốt chiếc cổ thRi mảnh của mình không phải của Qri. Cô ôm cứng lấy Ri trong khi tim đập thình thịch, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Cô nhắm chặt mắt và mong rằng đây chỉ là tưởng tượng của cô, Qri đang vuốt ve cô và đôi tay đó là của Ri, không phải của....

__Ừm....

So Yeon bịt chặt miệng mình lại khi gương mặt khô khốc cùng với cặp mắt đỏ ngầu như phát sáng của con quỷ. Nó đang ở phía sau Qri và vươn cánh tay rơi vãi đầy thịt khét của mình để ve vuốt tóc và vành tai cô, gương mặt Jung đang kề lại gần khiến người So Yeon lạnh toát, cô run lên từng hồi trong khi bàn tay vô thức ôm cứng lấy Qri. Cô khóc cũng không được mà hét lên cũng không xong, cơ thể như bị tê liệt hoàn toàn, không thể nhúc nhích gì được, chỉ có tiếng thút thít vang lên chấn động cả màn đêm yên tĩnh.

__Qri ah... Ôm em đi Ri... Hu hu hu ôm em...

So Yeon lắc nhẹ người của Qri khi con quỷ vẫn đang nhìn chằm chằm và cô. Cô chẳng biết phải làm như thế nào ngoài việc muốn Qri ôm lấy mình, lúc đó cô sẽ an toàn thoát khỏi Jung.

Cơ thể Qri khế co lại, Ri kéo cô vào lòng chặt hơn và ôm lấy cơ thể đang run lên của So Yeon. Ri cũng đã tỉnh và cảm nhận được cơ thể lạnh ngắt cùng mồ hôi ướt đầm từ So Yeon. Vội vã chạm vào má cô và vuốt

nhẹ, Ri dịu dàng hôn lên trán để trấn an, có vẻ So Yeon đang nghĩ về câu chuyện gì đó lúc sáng mà Hyo Min đã kể.

So Yeon nhất cử nhất động đều quan sát con quỷ trước mặt mình, Jung càng lúc càng hiện rõ, một thứ chất lỏng màu đen chảy dài từ trên đỉnh đầu xuống đến mặt, Jung trợn mắt lên và lè cái lưỡi đỏ hoét của mình ra để liếm những thứ dịch đen đang chảy đó. So Yeon chịu không nổi nữa, cô vùi mặt vào ngực Qri và bảo Ri ôm chặt hơn. Chặt hơn nữa.

_Ôm em đi Qri... hu hu hu ôm em... ôm em...

Cảm giác được So Yeon đang run rẩy tựa vào cơ thể mình, Qri có thể đoán được đây không phải là một câu chuyện bình thường. Ri vội đổi tư thế, hay chân Ri kẹp lấy chân So Yeon và bắt chéo lại trong khi ngón tay cái của Ri chạm vào đốt cuối của ngón áp út. Một tay Ri chạm vào cổ của So Yeon và một tay Ri chạm vào eo cô. Bất giác So Yeon cảm thấy toàn thân được thả lỏng hoàn toàn, cô cảm thấy yên tâm vô cùng khi được Ri chạm vào như thế, cảm giác như bản thân đang được bảo vệ bởi một vòng tròn vô hình nhưng lại an toàn vô cùng. Cô điều chỉnh lại nhịp thở, và hé mắt nhìn về phía sau lưng Qri. Hắn không còn ở đó nữa. Hoàn toàn không có...

.....

_Ya! Hôm nay unnie ngủ ở đây sao? Định giờ trò àh?- Ji Yeon nhìn Eun Jung một cách không mấy thiện cảm khi Jung cứ chạm vào người nó. Đành rằng hai đứa là người yêu của nhau cũng được vài năm nhưng Jung luôn có những hành động khiến nó không ưa chút nào, điển hình là việc hay chạy qua ngủ cùng như thế này đây.

_Sao unnie không giống như Qri nhỉ? So Yeon muốn Ri ngủ cùng mình biết bao nhưng Qri lại không muốn vì bảo vệ So Yeon khỏi lời đồn đại. Còn unnie, luôn ngủ ở đây, đuổi cũng không về.- Ji Yeon vừa nói vừa liếc xéo Eun Jung. Jung đang thông dong gối đầu lên đùi của Ji Yeon.

_Nhưng chúng ta cũng đâu có làm gì đâu, chúng ta vẫn trong sáng mà- Jung vô tư đáp khi lật sang trang tiếp theo của bộ truyện mà Jung yêu thích

_Nhưng người ngoài nhìn vào ai biết unnie và em trong sạch cơ chứ. Unnie chẳng bằng một góc của Qri.- Nó phụng phịu đánh vào đầu của Eun Jung rồi tiếp tục hoàn thành bài tập của mình.

Ji Yeon vẫn tập trung vào bài tập của mình trong khi Eun Jung đã ngủ quên trên đùi nó từ lúc nào. Nói thì nói ghét nhưng nó thật sự rất vui mỗi khi Eun Jung qua nhà nó để ngủ cùng. Ba mẹ của hai nhà cũng đã đồng ý cho hai đứa ở chung với nhau vì hai nhà đã quyết định cho nó và Eun Jung kết hôn sau khi cả hai tốt nghiệp đại học.

_Nặng quá đi, lấy đầu xuống để em học coi, e... AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!

“CỐP”

Ji Yeon vội rút chân về khi phát hiện ra kẻ đang gối đầu lên chân mình chính là con quỷ hôm trước, Jung đang nhìn nó cùng với nụ cười nhẹ. Phía dưới đùi là những chất lỏng màu đen nhờn nhớt chảy dài khiến nó hoảng hốt. Gương mặt nó tái xanh vì sợ trong khi hai mắt mở to nhìn trân trân vào gương mặt gớm ghiếc đang chảy thối của Jung mà nó không kiềm được mà nôn thốc nôn tháo. Jung đang dịch nhanh về phía nó và chạm vào nó bằng đôi tay khét đen chảy đầy thứ dịch nhớt. Nó kêu la, hét lên một cách sợ hãi và ngất đi.

_YA! Yeonie AH! EM SAO VẬY? YA!

Eun Jung ôm chầm lấy Ji Yeon khi nó bất ngờ ngã xuống đất. Jung hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao Ji Yeon lại như thế. Từ khi nó rút chân ra khỏi đầu Jung khiến Jung bị một trận đau đớn làm cho tỉnh, ngồi dậy định chạy về phía nó xem thế nào thì nó lại nôn thốc nôn tháo mà tránh xa Jung như tránh một con quái vật ghê gớm lắm. Bây giờ thì lại ngất đi trong tình trạng hoảng loạn đến thế. Cha mẹ của Ji Yeon cũng phá cửa xông vào và hoảng hốt khi nhìn thấy gương mặt xanh ngắt của nó.

_Đưa đi bệnh viện mau lên.

6. Chap 5

_Nói đi So Yeon. Hyo Min đã kể cho em nghe chuyện gì mà đêm qua em lại như thế huh?

_Em...

Qri ngồi đối diện So Yeon và nhìn thẳng vào mặt cô khi cả hai đang yên vị trong nhà bếp. Qri thật sự không hiểu nổi hai hôm nay So Yeon lại kỳ lạ đến như thế. Chưa bao giờ cô có tình trạng này trước đây và điều đó khiến Ri lo lắng biết bao. Cô luôn làm những điều ngốc nghếch khiến người khác phải lo lắng.

_Chúng... chúng ta đi học thôi Qri, học xong em nói cho Ri nghe.

_Không! Hôm nay em và Ri cùng nghỉ và em phải nói cho Ri biết toàn bộ những chuyện em đang giấu Ri. Em biết Ri đang rất lo lắng cho em và Ri không thích em dối Ri dù chỉ là một việc nhỏ nhất – Qri nhìn thẳng vào mắt So Yeon – Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

_Em...

So Yeon cắn môi, cô phải nói với Qri thôi, thái độ của Ri thật sự rất cương quyết và cô chắc rằng Ri sẽ giận cô ít nhất là một tuần nếu bây giờ cô còn không nói với Ri.

-Reng reng reng

Đang định nói với Qri thì điện thoại So Yeon reo. Cô vội lấy điện thoại và nhận thấy Hyo Min đang gọi mình. Mở điện thoại và áp vào tai, So Yeon giật mình bởi tiếng hét thất thanh của Hyo Min ở bên kia đầu dây, cô còn nghe rõ tiếng hét của bố mẹ nó. Cảm giác như nó đang thật sự hoảng loạn.

“SO YEON AH! TỚ THẤY NÓ... TỚ THẤY NÓ... CỨU TỚ VỚI! TỚ KHÔNG MUỐN CHẾT SO YEON AH! HU HU HU, TỚ KHÔNG MUỐN CHẾT! TỚ KHÔNG MUỐN CHƠI NỮA. HU HU HU HU. ĐÊM QUA... ĐÊM QUA... TỚ ĐÃ TẮM MÁU... MÁU CỦA NÓ... THỊT NÓ... CỨU TỚ SO YEON AH! HU HU HU HU”

“Cộp”

Điện thoại rơi xuống khi So Yeon chưa kịp nghe hết những lời Hyo Min nói. Người cô run lên bần bật. Đêm qua không chỉ có cô mà còn có cả Hyo Min. So Yeon cũng có thể chắc chắn rằng bọn Eun Hân và Ji Yeon cũng gặp tình trạng y như cô. Vội vã nhặt lại điện thoại và gọi cho Eun Hân, So Yeon quên mất vẻ mặt đang tối lại của Qri ngay đối diện mình, lúc này cô chỉ muốn biết các bạn cô vẫn không sao.

_Alo, cậu có sao không?- So Yeon nói nhanh.

“So Yeon àh! Tớ không sao nhưng Ji Yeon ngất rồi. Tớ không biết chuyện gì xảy ra nữa! Em ấy hôm qua tự dưng đỡ chứng đẩy tớ ra, lại nôn thốc nôn tháo rồi xỉu mất. Bây giờ vẫn còn chưa tỉnh, So Yeon àh! Có phải... Trò chơi đó có thật không? Có phải chúng ta sắp chết phải không? So Yeon ah!...”

_Ta...Tớ... Ri àh!

So Yeon giật mình khi Qri giật lấy điện thoại của So Yeon và khóa nguồn của cô lại. Ri ngồi đối diện cô và nhìn cô một lần nữa với ý muốn toàn bộ sự thật cần phải phơi bày

_Ri cho em một cơ hội để nói thật với Ri. Ri không thích bị lừa dối.- Qri nói với giọng hơi đành lại.

_Em... em nói...

So Yeon nuốt nước bọt và kể lại mọi chuyện cho Qri. Cô cẩn thận quan sát từng chút một biểu hiện trên gương mặt của Ri nhưng trái với suy nghĩ của cô. Qri không hề biến đổi sắc mặt, Ri chăm chú lắng nghe cô giải thích và sau khi câu chuyện kết thúc, Ri chỉ khẽ thở dài và ôm cô vào lòng. Hôn nhẹ lên vành tai cô và truyền cho cô một ít hơi ấm vào buổi sớm

_Sao em ngốc quá vậy? Sao em không tin tưởng vào tình yêu của Ri?

_Xin lỗi Qri ah... Mỗi ngày em thấy những bạn học lớp kinh doanh của Ri vây quanh. Họ cười, họ nói chuyện vui vẻ với Ri trong khi em chưa từng làm như thế với ai khác. Em cảm thấy em sẽ mất Ri, em sợ lắm, em rất yêu Ri nên em càng sợ mất Ri – So Yeon nói qua từng tiếng nấc – Nhưng em không có ngờ mà, em không ngờ là chuyện này có thật... Em sợ lắm Qri ah... Đêm qua, đêm qua hắn còn chạm vào người em, hắn muốn giết em Ri àh! Hu hu hu, em chưa muốn chết đâu, em sợ lắm!

_Đừng sợ So Yeon àh! Nó không thể giết em được, nó chỉ có thể hù dọa em để em tự tìm đến cái chết để được giải thoát thôi. Nó không thể giết em.

So Yeon ôm cứng lấy Qri khi Ri vuốt nhẹ sống lưng cô. Hắn không thể giết cô nhưng hắn khiến cô từ từ tìm đến cái chết. Cô không muốn! Cô thật sự không muốn! Cô muốn được giải thoát nhưng cô không muốn chết. Cô biết lỗi rồi mà...

_Qri ah! Đừng giận em, đừng trách em. Em chỉ vì...

_Ri không giận em. Ri sẽ không bao giờ yêu người nào khác ngoài em. Thế nên đừng làm những chuyện như vậy nữa.

_Ri không giận em àh?

_Không! Vì em yêu Ri mà.

So Yeon cảm động đến không nói nên lời. Cô ôm chầm lấy Qri và nấc lên khi Ri không những không giận cô mà còn an ủi cô như thế này nữa. Nếu biết Ri yêu cô nhiều như vậy, cô sẽ không dại dột tham gia trò chơi đó. Nếu cô tin tưởng Ri, cô sẽ không như thế này.

_Vào bệnh viện thăm Hyo Min và Ji Yeon đi, họ đang cần chúng ta- Qri mỉm cười và véo mũi cô.

_Dạ!

Qri và So Yeon bỏ buổi học của mình để vào bệnh viện thăm Hyo Min và Ji Yeon. Cả hai vừa mới được tiêm thuốc an thần để cả hai có thể ổn định lại. Đứng bên cạnh giường, So Yeon thật sự nhận không ra đây là người bạn mới hôm qua vẫn còn gặp mặt của mình. Hyo Min trông xanh xao và nỗi sợ hãi in đậm trên gương mặt của nó. Bên cạnh là Ji Yeon cũng không khá hơn. Cơ thể nó vốn đã ốm yếu nay lại càng thêm tiều tụy. Chỉ mới có một đêm mà cả hai đã như thế này. Nếu cô không có Qri bên cạnh thì giờ này có lẽ cô cũng đang nằm trên giường bệnh với gương mặt hốc hác vì sợ.

_Hôm qua tự nhiên nó la hét trong phòng tắm rồi xỉu. Tỉnh lại mấy lần, lần nào cũng ném gối ném mền mà la cả. Lúc này nó nhất định đòi điện cho con đồ So Yeon. Có chuyện gì vậy?- Bà Park nhìn cô với gương mặt đầm nước mắt – Từ khi nó ngủ ở nhà con về, nó cứ lo sợ cái gì ấy.- bà Park lại nức nở.

_Con tôi cũng vậy, nó về mà mặt mày tái mét. Tối tối là nó như thế này đến bây giờ đây. Mấy đứa làm gì mà như vậy huh?- Mẹ của Ji Yeon nhìn So Yeon với ý dò hỏi.

Thật So Yeon cũng không dám nói là cả 4 đã cầu cơ và cuối cùng là nhận được kết quả này. Cô gục đầu không biết phải nói như thế nào thì Qri đã đứng ra giải thích, Ri đã nói dối vì cô. Đêm đó cả 4 người không hề đọc truyện ma mà là đã cầu trực tiếp. Tuy nhiên, bố mẹ của Hyo Min và Ji Yeon có vẻ tin và không trách cô nữa.

_Ri ah! Sao bây giờ... Em thật sự không dám về nhà, em sợ lắm. Bây giờ chỉ còn em và Eun Jung.- So Yeon nắm chặt tay Qri khi cả hai bước ra ngoài.

_Em phải về thôi. Ri sẽ cố tống con quỷ đó xuống địa ngục. Em đừng quá lo lắng. Còn Hyo Min và Ji Yeon thì... đành phải nhờ vào vận số của họ thôi. Mình không giúp họ được em àh!

_Dạ!

.....

Màn đêm một lần nữa bao trùm căn nhà nhỏ của So Yeon. Cô mở tất cả đèn trong nhà để giảm bớt nỗi sợ hãi. Qri đang tắm trong phòng và So Yeon đang ngồi một mình ngoài phòng khách. Tuy hơi sợ nhưng cô cũng yên tâm khi biết rằng mình sẽ không phải ở một mình nữa. Điều khiến cô lo lắng chính là Hyo Min,

Eun Jung và Ji Yeon. Hyo Min và Ji Yeon đang trong giai đoạn hoảng loạn còn Eun Jung thì cũng không khá hơn. Cô thật sự muốn giúp nhưng bản thân cô còn lo chưa xong, làm sao lo được cho bọn họ đây.

“Chúu”

Giật mình khi tivi chợt tắt và ánh đèn ngoài phòng khách chớp tắt liên tục. Ánh điện lóe lên xoèn xoẹt khiến So Yeon muốn khóc thét lên. Cô định chạy về phía phòng tắm nhưng chiếc sofa mà cô đang ngồi đang run lên bần bật. Cảm giác như cô đang ngồi lên cơ thể của một ai đó. Nó khiến cô thu người lại và co ro không dám bước xuống đất. Mắt cô nhắm tịt lại trong khi miệng không ngừng hét tên của Qri.

_QRI AH! QRI AH! CỨU EM VỚI! HU HU HU QRI AH! CỨU EM!

“RẦM”

_SO YEON!

Qri vội vã chạy ra ngoài khi nghe tiếng hét thất thanh của So Yeon. Cô đang vươn tay về phía Ri như cầu xin một sự giúp đỡ. Chưa bao giờ So Yeon của Ri lại sợ hãi đến như thế. Sự mạnh mẽ của cô, dường khi không còn tồn tại nữa. Tất cả là do trò chơi quái ác ấy.

_So Yeon ah! Em không sao chứ? Ri ở đây! Ri ở đây rồi So Yeon ah!

Qri vội vã ôm So Yeon vào lòng và vuốt ve sống lưng cô để trấn an. Người So Yeon run lên bần bật khi cái bóng ấy đang đứng đưa phía sau lưng Qri. Hắn nở nụ cười gớm ghiếc của mình như thách thức sự bảo vệ của Qri với cô. Hắn vẫn mỉm cười và đưa tay gỡ từng lớp thịt trên mặt và cho vào miệng mình. So Yeon không nói nên lời, cô ôm chặt Qri và lắp bắp những câu chữ rời rạc.

_Sau... Ồ sau... sau...

“RẦM! RẦM! RẦM!”

_SO YEON AH! MỞ CỬA SO YEON AH! MỞ CỬA...

Qri giật mình khi nghe tiếng đập cửa ở bên ngoài, giọng này rất giống giọng của Hyo Min và Eun Hân. Cánh cửa đáng thương bị đập mạnh khiến nó muốn sút cả bản lề trong khi So Yeon vẫn đang ôm cứng lấy Ri và nói những từ rời rạc. Thật sự Ri không biết phải làm gì nữa...

“ĐỦ RỒI!”

Qri hét lên một cách giận dữ khiến ngọn đèn ở phòng khách ngừng chớp tắt. Tivi cũng mở lại bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra. So Yeon vẫn còn run rẩy nhưng sau tiếng hét của Ri, cô có vẻ khá hơn một chút. Tiếng đập cửa vẫn còn và Qri cần phải ra ngoài để xem là ai

“Cạch”

_SO YEON! CỨU TỐ VỚI! HU HU HU, NÓ ĐẾN ĐÒI MẠNG TỐ SO YEON AH!

Hyo Min lao lại chỗ của So Yeon khi Qri vừa mở cửa, Eun Hân và Ji Yeon cũng vội vã bước vào. Cả ba đã trốn bệnh viện để chạy về nhà So Yeon vì nhà cô là nơi gần nhất khi từ bệnh viện trở về. Trông Ji Yeon là xanh xao nhất, nó gần như tựa vào người Eun Hân mà đi, hoàn toàn không còn chút sức lực nào cả.

_Hyo... Hyo Min? Sao cậu ở đây?- So Yeon lúc này mới trấn tĩnh được đôi chút.

_TỐ TRỐN VIỆN! HU HU, NÓ ĐÒI GIẾT TỐ, TỐ SỢ QUÁ... NÓ LẤY THỊT CỦA NÓ... NÉM VÀO TỐ, NÓ BẮT TỐ ĂN HU HU HU... HU HU HU...

_Ji Yeon? Eun Jung?

_Ji Yeon gần như phát điên rồi, Tố sợ quá So Yeon ah! Tố không dám ở một mình.

_CÁC CẬU CÓ THÔI ĐI KHÔNG!- Qri lúc này mới hét lên – AI BẢO CÁC CẬU CHƠI? BÂY GIỜ CHUỐC LẤY HẬU QUẢ.

Bốn người im lặng, ai cũng nhìn nhau mà không dám nói lời nào cả. Qri hôm nay trông thật đáng sợ với đôi mày gần như sát vào nhau. Ri tiến lại ngồi kế So Yeon và nhìn một lượt.

_Cậu nhìn lại các cậu đi, có ai giống con người nữa không hả? Tôi nói cho các cậu biết. Bản thân con quỷ đó không thể giết được các cậu, nó chỉ có thể khiến các cậu cảm thấy hoảng loạn và tìm đến cái chết để cầu giải thoát. Nó cơ bản không thể giết các cậu được.

_Nhưng... nó đã ôm tớ... Nó đã... nó đã...

_Tất cả chỉ là ảo ảnh thôi – Qri nhìn thẳng vào Hyo Min – tất cả những gì các cậu thấy chỉ là ảo ảnh. Nó hoàn toàn không thể làm gì các cậu cả. Nhưng nói tôi nghe, trước khi các cậu ngắt, các cô đã nói chấm dứt trò chơi chưa?

Bốn người nhìn nhau, chúng không nhớ có nói câu đó hay không vì lúc đó chúng đều quá hoảng sợ.

_E... Em nhớ là không... là không có...- So Yeon yếu ớt đáp

_Được! Nếu đã chưa thì phải cầu cho nó lên lần nữa, và tống nó xuống địa ngục. Nếu không được, chúng ta sẽ trấn thẳng lên xác nó – Qri nói một cách chắc chắn. Mọi người đi rửa mặt cho tỉnh táo đi rồi vào phòng So Yeon. Tôi sẽ cầu cho nó lên để trấn nó xuống.

Ba người không nói. Chúng đứng lên và cùng nhau đi về phía nhà bếp. So Yeon và Qri thì vào phòng và chuẩn bị những thứ cần thiết để cầu cơ một lần nữa. Tất cả đều không để ý, ngọn đèn leo lét bên cạnh So Yeon đang chớp tắt.

Ma quỷ thường sợ dao... mình nên đem nó theo....

7. Chap 6

_Vào đi, tôi đã chuẩn bị xong cả rồi. Các cậu ngồi phía sau So Yeon và tôi.- Qri chỉ vào bàn cơ đã được bày biện sẵn trước mặt khiến cả 4 người không khỏi rùng mình. Cũng tại căn phòng này, bàn cơ này đã khiến con quỷ đó thức tỉnh và cùng nó chơi một trò chơi tử thần. Khi hồi tưởng lại, So Yeon, Hyo Min, Eun Hân và Ji Yeon ước rằng mình chưa bao giờ chạm vào bàn cơ này.

_Tôi... Tôi đi vệ sinh đã – Hyo Min lắp bắp khi nó nhận ra rằng nó vẫn không có can đảm bước vào phòng của So Yeon.

_Được, hai cậu vào trước đi – Qri chuyển ánh mắt sang Eun Jung và Ji Yeon – So Yeon ah, em lại đây.

So Yeon cảm thấy cô thật may mắn khi có Qri bên cạnh, Ri là một người bình tĩnh là luôn che chở cô mỗi khi cô cần, luôn bên cạnh cô và điều này khiến cho So Yeon cảm thấy ước muốn Qri chung thủy mãi mãi với mình thật là ngốc nghếch. Qri cơ bản chưa bao giờ thôi yêu cô, Ri yêu cô thật sự.

_Hyo Min! Hãy nhớ mọi chuyện cậu có thể thấy, dù kinh khủng đến đâu cũng chỉ là ảo ảnh. Con quỷ không thể giết cô được. -Qri nói một cách nghiêm túc.

_Ừh! Tôi biết rồi – Hyo Min gật đầu.

_Có cần tớ đi cùng cậu không?- Eun Jung lên tiếng

_Cậu ở lại với Ji Yeon đi, có vẻ nó sợ nhiều lắm.

Hyo Min mỉm cười để nói rằng bản thân nó sẽ ổn trước khi quay đầu ra ngoài. Nó tâm niệm những lời nói lúc nãy của Qri và dặn lòng phải bình tĩnh. Đèn trong nhà đã được bật sáng toàn bộ và điều này khiến nó khá yên tâm. Nó vào phòng tắm và bắt đầu xả nước trước khi đi lại bồn cầu. Nó muốn đi vệ sinh nhưng do quá sợ mà quên đi mất. Bây giờ bụng lại quặn đau và nó không thể nhịn được nữa.

_Cậu ổn chứ, Hyo Min? -Tiếng So Yeon nói lớn

_Tớ ổn!

Hyo Min nói lớn và tiếp tục ngồi trong nhà vệ sinh. Nó cảm thấy mừng vì đèn đã không chớp tắt hay đại loại một cái gì đó. Qri nói đúng, khi nó hoàn toàn thả lỏng tinh thần, con quỷ sẽ không thể làm gì hại nó được.

“Rào !”

Ấn nút xả nước để chuẩn bị đứng lên, Hyo Min vội giật mình khi cảm nhận được móng nó đang bị ai đó chạm vào từ phía dưới. Mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra hai bên thái dương, nó lộp đi lộp lại trong đầu rằng mọi thứ chỉ là ảo giác và chỉ cần nó thả lỏng mà đứng dậy là không sao. Nó nhất định sẽ không sao.

“Hự !”

Gương mặt nó bắt đầu tái nhợt khi bàn tay đó đang bóp mạnh móng nó đau nhói. Nó muốn đứng lên nhưng bàn tay đó lại ghệt móng nó xuống. Nó muốn hét lên nhưng quai hàm cứng đờ và tay chân nó đang làm một số động tác mà ngay cả bản thân nó cũng không hiểu nổi là đang làm gì. Nó chỉ biết là nó đang rất hoảng sợ.

_Câu ổn chứ Hyo Min? -Lần này là Eun Hân nói vọng vào.

_Tớ ổn!

Không! Không phải nó nói. Hoàn toàn không phải nó nói. Nó vẫn còn đang ngồi trên bồn cầu, nhìn chăm chăm vào cánh cửa nhà tắm, nơi đã phát ra giọng nói giống như giọng của nó. Ảo giác phải không? Có ai cứu nó không?

“Cốc cốc cốc”

_Tôi là Qri đây, cô ổn chứ?

Ngay khi tiếng gõ cửa vang lên, Hyo Min cảm thấy móng mình đã được giải thoát. Nó vội đứng lên vào kéo quần trước khi lùi về phía cửa. Mắt nó nhìn chăm chăm vào bồn cầu nhưng mọi thứ vẫn bình thường, không hề có bàn tay nào ở đó, không có những cái chạm ẩm ướt đau đớn và gớm ghiếc. Đúng là nó bị ảo giác rồi.

_Hyo Min ah?

_Tôi... tôi đây, tôi rửa mặt rồi sẽ ra ngay. -Hyo Min vội nói khi tiếng Qri một lần nữa vọng vào.

_Được rồi! Tôi vào phòng đợi cô.

Gật đầu với Qri mặc dù Ri sẽ không thấy, Hyo Min hít một hơi dài và nhìn vào gương. Đúng! Là ảo giác... Không có gì cả, tất cả chỉ là ảo giác.

“Rào!”

Hyo Min bắt đầu xả nước để rửa tay nhưng nó một lần nữa hoảng hốt khi nước tuôn ra từ vòi có màu đỏ và mùi tanh như máu, bên dưới thì trôi lên những mảnh thịt vụn cháy khét hôi thối. Nước tuôn ra một cách mạnh mẽ đến nỗi bắn tung tóe lên áo nó. Những chấm nhỏ lấm tẩm màu đỏ dính lên áo trông thật ghê tởm. Nó lại một lần nữa nhắm chặt mắt và đưa tay vào rửa mặt. Mọi chuyện đều nằm trong sự kiểm soát của nó.

Không có gì cả, không có gì cả! Chỉ là ảo ảnh thôi. Đúng! Ảo ảnh.

Hyo Min trấn an mình một lần nữa và xộc tay vào nước. Nó không biết tại sao bản thân cam đảm vào lúc này đến như thế. Nó cứ thế rửa mặt và mổ lần như thế. Nó lại nhìn vào gương, gương mặt nó lấm tẩm máu và thịt vụn nhưng nó tự nhủ lòng đó là ảo ảnh. Nó phải chiến thắng ảo ảnh. Không thể để con quỷ không chế được.

Thở một hơi mạnh trước khi mở cửa đi ra, Hyo Min nhắm thẳng phòng của So Yeon mà đến. Có vẻ mọi người đang chờ nó.

“Cạch!”

_Tôi chiến thắng ảo ảnh rồi!

Hyo Min nói nhanh ngay khi mở cửa phòng, nó ngạc nhiên khi mọi cặp mắt đều đổ dồn vào mình. Một giây sau, Ji Yeon vội chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo khiến Eun Jung phải lo lắng chạy theo trong khi So Yeon đang nép sát vào người Qri. Gương mặt thất thần sợ hãi. Cô không dám hó hé dù chỉ là nửa lời khi nhìn thấy gương mặt đầy máu và thịt vụn của Hyo Min. Nó càng tiến lại gần thì So Yeon càng nắm chặt lấy tay Qri đến nỗi móng tay của cô có thể cắm vào da thịt Ri bất cứ lúc nào.

_ H... Hyo Min... Mặt... mặt của cậu...

So Yeon run rẩy chỉ vào mặt của Hyo Min khiến nó ngạc nhiên. Quay về phía tấm kính trong phòng So Yeon, nó cố gắng mở to mắt để nhìn rõ gương mặt của mình.

_AAAAAAAAAAAAAAAA. SAO LẠI NHƯ THẾ NÀY? TẠI SAO? SAO LẠI THẾ NÀY?

Hyo Min hét lên một cách sợ hãi khi gương mặt mình trong gương đang bong từng mảng da ra, thịt đang chảy dài xuống và mỗi khi nó vuốt mặt, móng tay nó lại cào một số thịt chạy theo. Không! Nó không tin. Đây chỉ là ảo ảnh thôi. Đơn giản là ảo ảnh.

_So Yeon ah! Nói tớ nghe, là ảo ảnh phải không?- Hyo Min nắm chặt lấy So Yeon và đưa gương mặt đang chảy thịt của mình lại gần cô khiến cô xanh mặt, muốn bỏ chạy cũng không được -Qri! Nói đi! Chỉ là ảo ảnh thôi phải không? Phải không?

_Bình tĩnh Hyo Min ah! Bình tĩnh lại! Bỏ So Yeon ra đi.

_NÓI ĐI SO YEON! TỚ KHÔNG CÓ PHẢI KHÔNG?

_BỎ RA! BỎ TỚ RA! QE!

_Bình tĩnh lại So Yeon! Đừng chạy lung tung, không được xé lẻ ra, Hyo Min ah! Đừng quá kích động như thế, đúng là ảo giác, mặt cô không bị gì cả.

_KHÔNG ĐÚNG! NẾU KHÔNG CÓ TẠI SAO SO YEON LẠI LÙI RA, TẠI SAO EUN JUNG LẠI BỎ CHẠY CHỨ? BỎ RA! QRI BỎ RA!

So Yeon vùng vẫy chạy khỏi Hyo Min khi cô cảm thấy cơn nhợn chực trào nơi cổ họng, mặc cho Qri đang khốn đốn trấn tĩnh một Hyo Min đang hoảng loạn lại. Kinh tởm quá!... Những miếng thịt chảy dài trên gương mặt của Hyo Min khiến cô càng thêm kinh hãi. Cô muốn nôn kinh khủng nhưng khi cô vịn tay vào cửa phòng tắm thì không mở ra được.

_EUN JUNG, JI YEON! HAI NGƯỜI Ở TRONG ĐÓ PHẢI KHÔNG?

_CỨU TỚ, SO YEON AH! YEONIE ĐIÊN RỒI! CỨU TỚ VỚI!

_CHẾT ĐI! CHẾT ĐI!

So Yeon hoảng hốt đập cửa liên tục, ánh đèn bên ngoài bắt đầu chớp tắt không ngừng khiến cô không khỏi rợn tóc gáy.

_MỞ CỬA RA EUN JUNG! MỞ RA!

_CỨU TỚ VỚI SO YEON AH!

So Yeon vội vã chạy về phòng để gọi Qri và Hyo Min giúp sức, bây giờ Hyo Min có vẻ đã bình tĩnh lại được một chút và So Yeon mừng là gương mặt nó đã trở về bình thường. Lúc này thật đáng sợ biết bao và cô không biết cô sẽ như thế nào nếu nhìn gương mặt ấy một thêm phút nữa.

_Qri ah! Ji Yeon và Eun Hân ở trong phòng tắm, Eun Jung kêu thảm lắm. Mau cứu nó đi Ri!

_Hyo Min! Cô ổn chứ? -Qri nhìn Hyo Min một lần nữa để chắc chắn rằng Hyo Min đã bình tĩnh lại.

_Tôi.. tôi không sao, mau đi cứu Eun Jung đi!

So Yeon vội vã cùng Qri và Hyo Min chạy về phía phòng tắm. Bên trong là những âm thanh hỗn độn pha với tiếng đổ vỡ. Qri vội vã xông cửa vào nhưng cánh cửa hôm nay cứng đến nỗi sức của cả ba người cùng tông vào mà nó vẫn không suy sụp.

_ Ji Yeon ah! Là Jung mà! Là unnie! Eun Jung của em đây! Em điên ah! Bỏ dao xuống Ji Yeon ah!

Eun Hân lùi về góc tường với cơ thể lấm tẩm máu tươi và nhìn Ji Yeon với đôi mắt đau đớn trong khi nó không còn phân biệt đâu là Eun Jung đâu là con quỷ đó nữa. Mắt nó long lên sòng sọc và nhắm thẳng mũi dao mà nó cố ý lấy trong nhà bếp để tự trấn an bản thân. Nó dường như đang điên lên và đâm mạnh vào người Eun Jung mặc cho Jung la hét ầm ĩ và vật vã trong đau đớn. Con dao cứ nhắm thẳng vào đầu Jung mà đâm tới tấp

_ Chết đi! Mày đừng hòng dọa tao, đừng hòng dọa tao... tao không sợ mày đâu!

Ji Yeon nhắm thẳng đầu của con quỷ đang nằm sòng soài dưới đất, nó đưa hai tay lên che chắn nhưng con dao quá sắc bén để có thể chống đỡ lại. Nó cười như điên dại khi mỗi nhát dao cắm sâu vào trong đầu của con quỷ. Máu bắn đầy mặt nó khiến nó cảm thấy thỏa mãn. Rồi nó sẽ nói với Eun Jung rằng chính tay nó đã giết chết con quỷ gớm giết ấy để cứu mọi người.

“RẦM”

_ JI YEON! CẬU ĐANG LÀM GÌ VẬY?

_ JI YEON! CẬU ĐIÊN SAO?

So Yeon và Hyo Min hét lên khi nhìn thấy Ji Yeon đang cầm dao đâm tới tấp về phía Eun Jung. Cơ thể Jung bây giờ chỉ còn là một đồng thịt không hơn không kém. Đầu Jung bị đâm đến nát bấy trong khi tay chân vẫn còn giật giật như cá giãy chết. So Yeon chịu không nổi mà ói tại chỗ trong khi Hyo Min choáng váng gần như muốn xỉu. Chỉ còn Qri đủ tỉnh táo để đánh bay con dao ra khỏi tay của Ji Yeon và tát mạnh vào mặt nó để nó tỉnh lại.

_ C.. chuyện gì... chuyện gì vậy?

_ Ji Yeon ah...

_ Hả? Chuyện gì? Sao nhiều máu quá vậy? Sao...

Mắt Ji Yeon mở to khi nhìn thấy xác của Eun Hân nằm sòng soài dưới đất với phần đầu nát bươm. Nó vội bịt miệng lại và lùi ra sau mặc cho So Yeon và Hyo Min cố gắng tiến lại nó, Qri cũng không khá hơn, Ri bây giờ cũng không thể nào tiếp cận được với Ji Yeon khi nó cứ lùi về phía sau với đôi mắt mở to nhìn chằm chằm về phía Eun Jung.

_ Tai nạn thôi... Là con quỷ... con quỷ... không phải cậu Ji Yeon àh...

“Hộc”

“Hộc”

“Hộc”

Ji Yeon thở dốc và nôn ra ngoài. Máu tươi và thịt theo đó mà tuôn ra xối xả. So Yeon thật sự không dám nhìn nữa, cô lùi ra phía sau và ôm lấy Qri bằng đôi tay run rẩy của mình, mặt cô vùi vào ngực Ri... Nước mắt cô thấm ướt áo Ri. Sao mọi chuyện lại trở nên như thế này chứ?

Hyo Min cũng không khá hơn. Nó lùi ra sau khi nhìn thấy Ji Yeon cứ nôn thốc nôn tháo và toàn bộ những thứ nó nôn ra toàn là máu và thịt khét. Bất giác nó cũng muốn nôn theo

_ Eun Jung ah! Em... Em xin lỗi... em xin lỗi!

“RẦM”

Ji Yeon đập mạnh đầu vào bức tường gần đó, cơ thể nó ngã ra phía sau và chết ngay tức khắc, máu vẫn không ngừng tuôn ra từ miệng và mũi. Phòng tắm bây giờ sức mùi máu tanh, của Eun Jung... và Ji Yeon...

8. Chap 7

Điện thoại không gọi được So Yeon ah! Làm sao đây? Làm sao đây? So Yeon ah! Làm sao đây? Tổ sợ quá... Eun Hân và Ji Yeon chết rồi... Tổ sợ lắm, Tổ không muốn chết đâu So Yeon ah!

Hyo Min vừa khóc vừa ôm lấy gối mà nhìn So Yeon. Lúc này cô cũng không nói thành lời, chỉ dựa vào người Qri để Ri sưởi ấm cho cô. Môi cô tím tái vì sợ và vì lạnh. Có một cái gì đó rất lạnh bao trùm lấy cô và nó cứ vờn vờn không thôi. Nằm trong vòng tay Qri cũng khiến So Yeon yên tâm được phần nào nhưng Ri không thể ngồi đây mà ôm cô suốt được. Đêm nay sao dài quá, So Yeon chỉ muốn khi cô mở mắt ra là thấy ánh bình minh soi rọi khắp nơi, cô sợ phải sống trong sợ hãi và hoảng loạn như thế này. Cô hối hận lắm khi mình đồng ý cầu cơ cùng Hyo Min, cô hối hận lắm vì không tin vào tình yêu của Ri với cô, cô thật sự hối hận. Nếu thời gian có quay ngược lại, cô sẽ không chơi trò chơi tử thần đó. Nếu thời gian quay ngược lại, cô vẫn sẽ là Park So Yeon của Lee Qri.

Đừng sợ So Yeon ah! Đừng sợ! Có Ri ở đây.

Qri ôm cứng lấy So Yeon và hôn lên tóc cô để trấn an. Bây giờ trong nhà, chỉ còn Ri là bình tĩnh nhất. Việc cầu cơ trở lại là không thể vì con quỷ sẽ không bao giờ lên để bị đẩy xuống địa ngục lần nữa. Qri nhìn xung quanh để tìm cái gì đó có thể giúp Ri khống chế nó hoặc ít nhất cũng có thể đẩy nó ra xa khỏi So Yeon và Hyo Min. Ri thật sự sợ hãi nếu như So Yeon có chuyện gì. Ri thật sự sợ hãi.

Bên cạnh So Yeon là một Hyo Min đang hoảng loạn, nó ôm lấy chân mình và nhìn dáo dác xung quanh. Bây giờ nếu rời hai người này mà đi thì không ổn chút nào cả.

Chợt có cái gì đó ánh lên trong mắt Qri.

So Yeon ah! Ngôi nhà này ba mua cho em lúc nào? – Qri hỏi trong khi mắt vẫn nhìn ra ngoài qua khung tường bằng kính của ngôi nhà.

Hơn... hơn 3 năm rồi... Một người sang lại giá rẻ, căn nhà lại nằm ở gần trường nên ba mua cho em ở... Tuy hơi vắng nhưng được cái là không khí trong lành và yên tĩnh... – So Yeon run rẩy nói trong khi cổ ôm Ri chặt hơn.

Em biết người chủ trước của nó không? – Qri hỏi một lần nữa và ôm So Yeon chặt hơn, Ri cũng cố kéo Hyo Min lại gần và quàng tay qua người nó. Lúc này, ngoài So Yeon, Ri còn phải che chở thêm một người nữa – Hyo Min.

Em không biết! Hình như ông đó cũng mua lại nhưng không sống nữa vì con bảo lãnh sang Mỹ ở nên mới bán cho ba. Hình như... giấy tờ còn để trên gác. Nhưng mà em chưa bao giờ lên đó để lấy cả, ở trên đó tối lắm.

Ừh! Để Ri lên.

Qri vừa đứng lên thì So Yeon vội nắm lấy tay Ri và lắc đầu, cô không muốn xa Ri vào lúc này, Ri là tất cả của cô, cô không thể xa Ri được.

Ri sẽ xuống ngay, Ri hứa!

Qri vỗ vai trấn an So Yeon và hôn lên môi cô, Ri cũng vỗ vai Hyo Min vài cái để nó được bình tĩnh hơn. Ngay khi rời khỏi người So Yeon, Qri đã chạy lên gác nhanh hết mức có thể để thời gian xa nhau ngắn hơn một chút, ở bên dưới So Yeon và Hyo Min ôm cứng lấy nhau, cố gắng truyền cho nhau hơi ấm. So Yeon trông theo bóng Qri chạy lên gác mà thầm mong Ri không sao.

So Yeon ah! Có khi nào chúng ta chết không? – Hyo Min run rẩy hỏi – Cửa không mở được, điện thoại không gọi được... Tổ sợ lắm So Yeon ah!

Không sao đâu,! Có Qri bên cạnh, chúng ta sẽ không sao...

Eun Jung... Ji Yeon... Tội nó không có tội...

Không sao đâu Hyo Min ah! Qri sẽ về nhanh thôi... không sao đâu...

Mặc dù rất sợ nhưng So Yeon cố gắng bình tĩnh hơn Hyo Min. Dù sao cô cũng có Qri bên cạnh trong khi Hyo Min không có người nào cả. Bây giờ Qri đã lên gác, cô phải ở lại bảo vệ Hyo Min. Bây giờ còn hai người cũng đỡ hơn là một mình, cô cần phải bên cạnh Hyo Min.

_So Yeon... So Yeon ah... S... So... So Yeon...

Hyo Min run rẩy lắc mạnh vai So Yeon khi nó trông thấy thứ không bao giờ muốn thấy. Con quỷ.... Hắn đang ngồi trước mặt nó với đôi tay chạm vào chân nó và nhìn nó bằng đôi mắt đỏ rực, nụ cười của nó làm lộ hàm răng gớm ghiếc với những chiếc răng trắng nhọn hoắc, máu tươi nhỏ qua kẽ răng và đọng lại trên đùi nó. Mắt nó mở to hết cỡ và cố gắng nắm chặt cánh tay So Yeon khiến cô phải nhíu mày vì đau. So Yeon thật sự không biết Hyo Min đang nhìn thấy cái gì nhưng cô biết, điều đó thật sự không ổn. Cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng cô khiến cô phải rùng mình.

_Hyo Min ah! Có Tổ ở đây, Tổ ở đây Hyo Min ah!

_So Yeon... S...So Yeon ah... Nó... nó ở đây...

So Yeon run rẩy hướng ánh nhìn của mình đến nơi Hyo Min đang nhìn, Nó là đùi của Hyo Min và cô chẳng thấy gì ở đó cả. Cô biết Hyo Min nhìn thấy gì nên cố gắng ôm nó chặt hơn vào lòng mình đưa tay phủi đùi nó.

_Không sao Hyo Min ah! Không sao, Qri sắp về tới rồi... Qri sẽ cứu chúng ta.

Hyo Min mở to mắt hơn mỗi lần So Yeon phủi tay lên đùi nó. Mỗi khi tay cô chạm vào đùi thì gương mặt con quỷ càng gần hơn, gần hơn... gần đến nỗi chỉ cần nó cúi xuống, nó sẽ chạm vào mặt hắn. Sợ hãi... nó đẩy So Yeon khiến cô té sổng soài xuống đất trong khi nó nhảy ra phía sau và lùi về góc tường, hai tay ôm chặt đầu để mong không nhìn thấy nữa.

_SO YEON AH! CỨU TỔ VỚI SO YEON AH! CỨU TỔ!

Hyo Min hét lên một cách hoảng loạn mỗi lần mở mắt là gương mặt ghê tởm của con quỷ hiện diện trước mặt. Hắn chưa phút giây nào buông tha cho nó cả.

_TỈNH LẠI ĐI HYO MIN, LÀ SO YEON ĐÂY, LÀ TỔ ĐÂY HYO MIN AH!

So Yeon lắc mạnh vai Hyo Min trong khi nó cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi. Trước mặt nó không phải là So Yeon, là con quỷ với những thớ thịt chảy xệ, là con quỷ với những giọt máu nhều lộp bộp trên sàn, Hắn đang đưa đầu lại gần, đang nhe hàm răng nhọn hoắc của mình để cắn nó, sợ quá! Nó gần như mất lý trí, nó gào thét một cách điên loạn, chưa bao giờ So Yeon nhìn thấy một Hyo Min hoảng loạn như thế. Cô muốn giúp nó nhưng không được, cô không thể làm gì khác hơn là cố ôm Hyo Min vào lòng và hét tên của Qri. Mong Ri mau chóng quay về...

Trong khi đó

_Thì ra là vậy, có cách cứu rồi.

Qri đặt những tờ giấy vào hộp và nhanh chóng chạy xuống nhà khi nghe tiếng hét của So Yeon. Ri cần phải nhanh chân hơn. Hắn không phải là một con quỷ bình thường. Hắn là con quỷ chết oán, hắn yêu thích So Yeon và chắc chắn sẽ không giết So Yeon ngay. Sở thích của quỷ mà giết chết kẻ mà nó yêu thích một cách tàn nhẫn và đau đớn nhất, So Yeon sẽ là người cuối cùng bị giết sau khi chứng kiến những người bạn thân của mình lần lượt ra đi trong đau đớn mà bản thân không thể làm gì để cứu giúp. Rồi linh hồn cô sẽ không được siêu thoát, nó sẽ mãi mãi sở hữu linh hồn cô, hắn sẽ có cô và Ri không cho phép điều đó xảy ra.

_SO YEON AH!

Qri hét lớn tên So Yeon khi Ri vừa chạy xuống nhà. Ri kéo mạnh So Yeon ra khỏi người Hyo Min và ôm chặt lấy cô. Hyo Min vẫn co ro trong góc phòng và khóc như một đứa trẻ. Gương mặt hoàn hảo của nó đang tái đi vì sợ, đôi mắt nhìn khắp nơi như dò xét và cơ thể nó run lên từng hồi.

_Làm sao Qri ah! Hyo Min... hình như nó thấy.... nó thấy Ri àh... – So Yeon đứng ngồi không yên mà nhìn Qri – Làm sao đây Ri? Làm sao... em sợ lắm...

_So Yeon ah! Ri biết hắn là ai rồi. chính là người chủ của căn nhà này. Hắn bị thiêu sống tại đây và xác hắn chắc chắn ở đâu đó ngoài kia – Qri chỉ ra ngoài sân – Chúng ta cần tìm ra xác hắn và trấn hắn... – Qri nói nhanh, Ri không có thời gian để giải thích cho cô nữa. Hắn chắc chắn đang ở trong nhà và sẽ mang So Yeon của Ri đi bất cứ lúc nào. Trước khi trời sáng Ri cần phải trấn hắn, nếu không So Yeon của Ri sẽ không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

_CỨU TÔI VỚI HU HU HU CỨU VỚI ĐỪNG LẠI ĐÂY, ĐỪNG LẠI ĐÂY! CỨU TÔI VỚI HU HU HU!

Hyo Min hét lên một cách hoảng loạn và quấy đạp điên cuồng. Chân nó đang bị tóm lấy bởi con quỷ hung ác và nó không biết làm sao để thoát ra, Hắn cười và tiến lại ngày càng gần. Mặc cho Qri và So Yeon lao lại ôm lấy nó nhưng dường như nó không còn thấy cái gì nữa ngoài gương mặt tởm lợm của con quỷ độc ác. Nó sợ quá, nó không muốn nhìn nữa, nó không muốn thấy cái gì nữa. nó không muốn!

_Tao sẽ không thấy mày nữa, tao sẽ không thấy nữa...

_Hyo Min ah... HYO MIN! CẬU LÀM CÁI GÌ THẾ, HYO MIN!

_HYO MIN AH! BỎ RA, BỎ TAY RA HYO MIN!

Qri và So Yeon hét tên Hyo Min trong khi nó đang cố móc mắt của mình ra, hai tay nó cắm sâu vào hốc mắt khiến máu bắn ra giàn giụa. Nó không đau, không đau một tí nào cả. Nỗi sợ đã lấn át đi cái đau thể xác. Nó chỉ muốn được yên tĩnh, nó không muốn nhìn thấy Hắn nữa, nó sợ lắm, nó không muốn nhìn thấy bất cứ cái gì nữa.

_BỎ RA NHANH, HYO MIN! HU HU HU! BỎ RA NHANH LÊN, CẬU ĐỪNG LÀM VẬY MÀ, HU HU HU, HYO MIN AH!

_BỎ RA HYO MIN! BỎ RA!

Đôi mắt bị vứt ra phía trước khiến So Yeon choáng váng, Qri vội bỏ Hyo Min ra để đỡ lấy cô, So Yeon thật sự không đứng nổi nữa khi tận mắt nhìn thấy người bạn của mình phải móc mắt để không nhìn thấy con quỷ nữa. Hyo Min cười một cách điên dại trong khi máu vẫn túa ra trên mặt, nó lao đảo đứng dậy và hét lớn lên để tỏ rõ sự điên cuồng của mình.

_TAO KHÔNG SỢ MÀY NỮA. TAO KHÔNG THẤY MÀY NỮA HA HA HA HA! MÀY ĐỪNG HÒNG LÀM TAO SỢ NỮA. TAO KHÔNG SỢ NỮA HA HA HA HA!

_HYO MIN AH! CẬU ĐIÊN RỒI! HU HU HU CẬU ĐIÊN RỒI!

So Yeon gào lên khi Qri cố kéo cô ra xa Hyo Min càng nhanh càng tốt, nó điên cuồng đi khắp nơi và cười sang sảng, So Yeon thật sự không tin vào mắt mình nữa, không còn là Hyo Min ngạo mạn nhưng đáng yêu, không còn là Hyo Min chân thành nữa. Bây giờ... nó như phát điên và nó cần một cái gì đó để đập phá.

_MÀY SẼ KHÔNG LÀM TAO SỢ NỮA HA HA HA HA!

_Thật sao?

So Yeon lùi lại vài bước khi thanh âm đó phát ra từ miệng của Hyo Min. Bước đi của nó không còn hoảng loạn nữa mà rất chậm rãi chậm rãi, đôi môi nó nhếch lên một cách ngạo nghễ.

_Không làm gì được sao?

_Đừng sợ So Yeon ah! Có Ri ở đây, em không sao đâu. – Qri thì thầm vào tai So Yeon và kéo cô ra phía sau mình, Ri biết kẻ đó là ai, chính là con quỷ... Nó đã nhập vào người Hyo Min.

_Em... thật xinh đẹp So Yeon ah! Tôi... Rất thích em... – Hyo Min ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào So Yeon, cảm giác như đôi mắt vẫn còn và nó đang xoáy sâu vào người cô khiến cô run rẩy – Em muốn như thế nào?

_Biến đi!- So Yeon nói thầm trong lòng

_Được! Nhưng khi tôi đưa em đi cùng tôi So Yeon ah!

Hyo Min bất ngờ lao đến So Yeon, tay nó tự bao giờ đã xuất hiện con dao sáng loáng và nó đang bổ từ trên xuống.

_TRÁNH RA SO YEON AH!

So Yeon bị đẩy đi rất mạnh và nhát dao đó chém xuống người Qri. Một đường sáng lóe lên khi lưỡi dao chạm vào đầu Ri, chúng đi xuyên qua con người Ri tạo thành một đường cong hoàn hảo như trăng khuyết.

_Qri... Ri...

_Ri xin lỗi So Yeon ah... Ri đã giấu em...

Mắt So Yeon mở to nhìn người yêu trước mặt mình. Ri đang đứng đó... Nhìn cô... Cùng nước mắt...

_Ri xin lỗi So Yeon ah!

9. Chap Cuối

_Qri ah... Ri... Ri... – So Yeon run rẩy chỉ về phía Qri – COI CHỪNG RI ƠI! HYO MIN!

Chưa kịp phản ứng vì Qri thì Hyo Min đã lao đến bóp chặt lấy cổ của Qri. Bàn tay nó siết lại khiến Ri tiếng xương vang lên răng rắc ngay cổ. So Yeon hoảng hốt lao lại, cho dù Qri là ai đi nữa, cô cũng sẽ cứu Ri, cô không thể để Ri bị như thế được.

_BỎ RA HYO MIN! CẬU LÀM CÁI GÌ THẾ NÀY, BỎ RA!

“RẦM”

Chỉ với một lực hất, thân thể So Yeon bay lên không trung và lưng cô đập mạnh vào tường, cơ thể cô ngã dần xuống sàn nhưng vẫn cố đứng lên để lao về phía Hyo Min. Dù có chết cô cũng phải cứu Qri. Bây giờ cô không sợ gì cả, cô chỉ muốn Qri của cô bình an mà thôi.

Qri cố gắng nhích người về phía trước và chớp lấy con dao mà Hyo Min đã làm rơi trước đó. Hyo Min chỉ nhếch mép cười và nhìn Qri với hốc mắt trống rỗng của mình.

_Mày... muốn giết tao àh... Mày cũng giống như tao thôi, làm sao giết được tao chứ?

“Cốp”

Qri không nói, Ri lấy sống dao gõ mạnh lên cổ của Hyo Min khiến nó giật bắn người. Ri vội ôm lấy So Yeon và lùi ra xa khỏi cơ thể đang run lên từng đợt của Hyo Min.

_Dao có thể trục ma. Em nắm lấy – Qri dúi vào tay So Yeon con dao và cô hoảng hốt khi nhìn thấy bàn tay Ri đang cháy xém – Ri... Ri àh...

_Ri cũng giống như Hắc. Ri đã chết rồi em àh... – Ri nói nhanh khi nhận ra nước mắt đang rơi trên gương mặt So Yeon – Ri sẽ giải thích với em sau. Ra ngoài sân với Ri, đem theo con dao cùn, nhanh lên em!

So Yeon không hiểu Qri muốn làm gì, Ri vội kéo cô ra ngoài và chạy đến một vùng đất trống gần đó. Qri nhào lộn đào lớp đất ở đó lên và So Yeon cũng phụ Ri làm điều đó. Một loáng sau, trước mặt cô là một hũ cốt nhỏ màu đen.

_Ri ơi...

_Ném con dao vào đó đi em, ném vào

_Dạ!

“Vụt”

“BỐP”

Máu So Yeon chảy dài trên khoe môi khi nhận lấy cú đâm nảy lửa của Hyo Min. Nó đã xông vào cô và ném con dao ra xa. Máu từ đôi mắt Hyo Min nhễ lên gương mặt của So Yeon khiến cô sợ hãi. Nó cúi sát đầu xuống So Yeon và gương mặt quý dữ lỗ loét bắt đầu thoát ra khỏi gương mặt Hyo Min.

_Trần tao àh? Được không?

“BỐP”

_CHẠY ĐI SO YEON! LẤY CON DAO NÉM VÀO ĐÓ NHANH LÊN EM! NHANH LÊN!

Qri ôm lấy Hyo Min và giật nó ra khỏi người So Yeon. Cả hai quần thảo nhau lăn lóc trên bãi cỏ, máu Hyo Min chảy ra từ hốc mắt càng lúc càng nhiều trong khi Qri cũng không còn đủ sức để đánh nhau với con quý nữa. Cơ thể Ri đang mờ dần và cảm giác nó đang nhẹ đi. Đã hết thời gian ở lại rồi và Ri cần phải làm dứt điểm trước khi cơ thể mình biến mất.

“Cốp”

Một lần nữa cơ thể Hyo Min run lên vì bị So Yeon đánh sổng dao vào cổ. Chộp ngay thời cơ, Qri nắm lấy ngón tay út của Hyo Min và kéo mạnh, So Yeon lùi ra sau khi nhận thấy Qri đang lôi con quý ra khỏi người của Hyo Min. Cơ thể nó lỗ loét với những lớp thịt bong ra do lực kéo của Qri. Ri ôm lấy lưng và kiểm hãm tay chân của Hấn trước khi cả hai lăn mạnh xuống mộ của con quý.

_NÉM DAO XUỐNG SO YEON AH! NÉM DAO XUỐNG ĐI EM! – Qri hét to trong khi vẫn đang cố kiểm hãm con quý.

_NÉM ĐI! MÀY MÀ NÉM THÌ NÓ CŨNG SẼ BỊ TRẦN. NÓ VĨNH VIỄN KHÔNG THỂ ĐẦU THAI ĐƯỢC. NÓ SẼ VĨNH VIỄN KHÔNG SIÊU THOÁT ĐƯỢC – Con quý thét lên

_ĐỪNG NGHE NÓ NÓI, SO YEON! NÉM NHANH ĐI EM, RI KHÔNG THỂ GIỮ NÓ LÂU ĐƯỢC, NÉM NHANH LÊN!

So Yeon nắm chặt con dao trong tay và nhìn xuống hố. Cô thật sự không biết phải làm như thế nào. Lời nói của con quý ám ảnh lấy tâm trí cô. Làm sao đây khi cô biết Qri không còn là Qri của cô nữa? Làm sao đây khi chỉ cần bỏ con dao này xuống thì Ri lẫn Hấn sẽ biến mất. Không! Cô không muốn...

_KHÔNG ĐƯỢC QRI AH! EM KHÔNG THỂ... RI LÊN ĐÂY ĐI, RI AH!

_NÉM XUỐNG ĐI SO YEON AH! NHRI LÊN EM! NGHE RI. RI SẼ KHÔNG SAO ĐẤU. RI HỨA MÀ. RI SẼ KHÔNG SAO!

_MÀY NÉM ĐI! NÓ SẼ BỊ NGUYỄN RỬA... NÓ SẼ MÃI MÃI KHÔNG SIÊU THOÁT ĐƯỢC

_QRI AH! EM...

_NÉM ĐI SO YEON AH!

Thời gian ngày càng gần và cơ thể Qri thật sự không biết sẽ kiểm hãm được con quý này bao lâu nữa. Ri vội vã vung tay ra và nắm chặt lấy con dao. Khói bốc lên từ tay Ri khiến So Yeon cảm thấy sợ hãi. Cô vội giật lại. Không! Không được. Không thể để Qri như thế được. Cô không muốn Qri chết!

_ RI YÊU EM SO YEON AH!

_KHÔNG QRI AH! RI ƠI! RI ƠI HU HU HU ĐỪNG MÀ!

_KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!

So Yeon điên cuồng lao lại bởi tung lớp đất khi nó đang ùn ùn kéo lại lấp đi cái hố, nó đang che mất Qri, che mất người cô yêu nhất trên đời này...

_ĐỪNG RI ƠI! RI ƠI! ĐỪNG BỎ EM RI ƠI! QRI AH, LÀM ƠN... LÀM ƠN ĐỪNG BỎ EM QRI AH HU HU HU

Bàn tay So Yeon tứa máu khi cố gắng bởi lớp đất vừa mới lấp lại. Có tiếng rung khẽ bên dưới và So Yeon biết điều gì đang xảy ra. Lúc này khi Qri nắm lấy con dao cùn, tay Ri đã bị cháy xém. Cơ thể Ri sẽ bị tan

ra thành nghìn mảnh và mãi mãi không bao giờ siêu thoát được. Không thể, cho dù Ri là ai đi nữa, Ri là người hay là ma thì Ri mãi mãi là người cô yêu, cô không thể chịu nổi cảm giác người mình yêu tan biến một cách đau đớn như thế được.

“SOẠT”

So Yeon giật mình và lùi ra sau khi bàn tay bất ngờ vùng lên. Nó bị trầy đi rất nhiều và bị cháy xém nhưng So Yeon nhận ra đó chính là bàn tay của Qri. Bàn tay của người cô yêu thương. Không nghĩ nhiều, So Yeon vội nắm lấy bàn tay đó và cố kéo lên. Chỉ cần là Ri thì nguy hiểm mấy cô cũng không từ bỏ.

_CỐ LÊN RI ƠI, ĐỪNG BỎ EM! – So Yeon vừa khóc vừa kéo cánh tay lên. Nặng lắm, rất nặng, bàn tay nắm chặt vào tay cô nhưng nó không khiến cho cô bị thương.

“SOẠT”

Cuối cùng thì So Yeon cũng kéo được Qri lên.

_Tạ ơn trời! Unnie sao rồi Qri ah! Nói đi Ri! Ri ơi! – So Yeon vừa cười vừa khóc khi cổ phải lớp đất đang bám trên mặt Qri – Ri àh! Ri àh!

_A... Ri nói với em... Ri sẽ không sao... Ri không dối em...

Qri thở một cách nặng nhọc nhưng Ri vẫn cố gắng nở nụ cười để So Yeon yên tâm. Thời gian của Ri không còn nhiều nữa, Ri muốn những giây cuối cùng này được bên cạnh cô

_Đưa... Hyo Min vào nhà đi em...

_Dạ!

So Yeon vội vã đỡ Hyo Min lên và cùng Ri dìu nó vào phòng. Qri cố gắng làm cho đôi mắt Hyo Min có thể ngừng chảy máu và giúp tinh thần nó ổn định lại. Cuối cùng chỉ còn vài giờ nữa, Ri sẽ không thể bên cạnh cô nữa rồi...

_Ri ơi!

_Lại đây So Yeon, lại đây để unnie ôm em...

So Yeon khóc không thành lời khi nhìn thấy đôi tay Qri đang dang rộng để đón cô vào lòng. Ri là ma... nhưng cô không sợ, vì Ri luôn yêu thương cô...

_Ri ơi...

_Đừng khóc So Yeon ah! Đừng khóc em...

Qri mỉm cười vào ôm chặt lấy So Yeon. Cô có thể nghe thấy mùi ẩm mốc, mùi đất xộc vào mũi mạnh mẽ. Đó là lý do giải thích đêm hôm qua người Ri có mùi đất. Ri... đã bỏ cô mà đi

_Khi nào vậy Ri? – So Yeon cố gắng để giọng nói của mình không bị đứt quãng

_Gần 1 tuần... khi Ri về quê, Ri đã bị tai nạn...xe tải đến và... Ri tránh không kịp So Yeon ah!

So Yeon khóc ngất khi nhớ đến lần Qri gọi điện cho cô rằng Ri sẽ về quê vài hôm để dự đám cưới của người bạn thân từ thuở nhỏ của mình. Ri đã gợi ý So Yeon cùng đi với mình nhưng cô hôm ấy cũng bận công việc nên không về được. Thì ra... là hôm đó... Hôm đó đã cướp Ri ra khỏi đời cô, cũng hôm đó, chiếc vòng mà Qri mua cho cô tự nhiên vỡ tan tành mà không rõ nguyên do. Cũng từ hôm đó đến nay... những người bạn nhìn cô với cặp mắt kỳ lạ... Những hành động của cô... lại lớp tìm Ri, ngồi nói chuyện cùng Ri hàng giờ, cùng Ri đi ăn cơm, cùng Ri làm mọi việc... hóa ra chỉ có mình cô. Mọi người chỉ thấy một Park So Yeon ngồi trò chuyện một mình trong lớp kinh doanh, họ chỉ thấy một Park So Yeon đang nói chuyện như sáo nhỏ ở chiếc bàn ăn quen thuộc cùng với hai khẩu phần ăn giống nhau. Họ cũng chỉ nhìn thấy một Park So Yeon đang nhảy chân sáo về nhà một mình. Qri đã chết, đó là lý do Ri không đi dự lễ cưới ở thánh đường. Ở đó có chúa... Ri không thể đến được, một hồn ma không thể đứng trước chúa...

_Ri đã không thể ra đi... Vì trên đời này có một người khiến Ri lo lắng, có một người Ri không yên tâm khi ra đi...

__Em xin lỗi Qri ah... hu hu hu... Em xin lỗi...

__Đừng nghỉ ngơi tình yêu của Ri em nhé! Ri luôn yêu em... kể cả khi Ri không còn trên đời này nữa...

__Em xin lỗi... em sẽ không như thế nữa. Em sẽ ngoan... Qri àh! Đừng bỏ em đi được không? Đừng mà Ri! Ri không thương em nữa sao? Ri nở bỏ em một mình sao Qri ah!

So Yeon khóc lớn và ôm cứng lấy Qri. Cô cố ôm hết vòng tay mình, chỉ cần cô hơi lỏng một chút thôi, Qri của cô sẽ tan biến mất. Không! Cô không thể sống thiếu Ri được. Ri là tất cả của cô. Ri là tình yêu, là niềm tự hào, là cuộc sống của cô. Xin đừng mang Ri đi... làm ơn...

__So Yeon ngoan! Em lớn rồi, đừng khóc như thế chứ! Ri không thể bên cạnh em So Yeon ah! Nhưng Ri sẽ mãi yêu em...

Qri cũng khóc, Ri sợ phút giây Ri tan biến. Ri sợ phút giây gương mặt ngập tràn nước mắt của So Yeon mờ dần trong mắt Ri. Người chết có 7 ngày để trở về nhân gian để làm những điều họ còn vương vấn. So Yeon chính là điều Ri lo lắng nhất. Cô khoác ình một lớp vỏ bọc đầy gai góc để che giấu tâm hồn yếu đuối bên trong. Cô cần một nơi để nương nụ, để khóc và để vui cười. Cô cần Ri nhưng Ri không thể bên cô được nữa rồi.

__So Yeon ah! Nghe Ri... sau khi unnie đi, em phải sống thật tốt. Em phải có bạn trai. Rồi em phải lấy chồng... em không được đi theo Ri, Ri sẽ không đón em ở dưới đó đâu. Ri cũng sẽ không yêu em, không nhìn mặt em nữa. Em biết không? – Qri nâng mặt So Yeon bằng đôi bàn tay yếu ớt của mình, Ri sắp tan biến rồi...

__Không Qri ah! Em không có bạn trai, em không có chồng. Người duy nhất của em là Ri... Ri là bạn trai em... Ri là chồng em hu hu hu

__Đừng khóc như thế chứ! Em nhất định phải sống hạnh phúc... Ri sẽ mãi yêu em... Đừng vì unnie mà bỏ đi tuổi trẻ của mình... Em phải hạnh phúc biết không?

__Em sẽ không lấy ai hết Qri ah! Đừng bỏ em...

Qri nhắm mắt lại để một giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên má. Đau quá! Đau đớn quá khi nhìn người mình yêu khóc trong tuyệt vọng. Đôi tay cô bé nhỏ giữ chặt lấy tay Ri. Môi Ri tìm đến môi cô lạnh buốt. Nụ hôn có vị mặn của nước mắt, có vị ngọt ngào của tình yêu cả cả sự đau thương của chia lìa.... Nụ hôn nhạt dần... nhạt dần... Qri... Tan biến

__QRI AH! QRI AH! KHÔNG RI ƠI! ĐỪNG BỎ EM RI AH! RI ƠI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

So Yeon hét lên một cách điên loạn, cô chạy vội ra cửa và đuổi theo một bóng hình nào đó không rõ. Đôi chân trần lấm tấm máu, máu in trên mặt đường... Cảnh sát đã đến và họ đuổi theo cô...

__CÔ PARK! DỪNG LẠI! DỪNG LẠI!!!!!!!!!!!!

__ĐỪNG BỎ EM RI ƠI! RI ƠI! RI ƠI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! QRI AH!!!!!!!!!!!! – So Yeon gào lên và nhìn về phía mặt trời – EM SẼ CHỜ RI! EM SẼ CHỜ RI NƠI LẦN ĐẦU TIÊN CHÚNG TA GẶP NHAU! EM SẼ CHỜ RI TRỞ VỀ. NHẤT ĐỊNH RI PHẢI TRỞ VỀ QRI AH! RI NHẤT ĐỊNH PHẢI TRỞ VỀ! EM YÊU RI!

So Yeon quỵ xuống và nhìn ánh mặt trời bắt đầu chói chang. Cảnh sát đã bế cô về vì đôi chân thật sự đã quá mệt mỏi để có thể đứng lên một lần nữa. So Yeon vẫn khóc và nhìn về phía mông lung xa xăm.

Cha mẹ của Eun Jung và Ji Yeon đã đến. Mẹ của họ đã ngất đi ngay khi nhìn thấy xác hai người trong phòng tắm, ba mẹ của Hyo Min cũng khóc ngất khi nhìn thấy con mình như vậy. Bố mẹ So Yeon cũng không khá hơn. Tuy cô không bị thương nhiều nhưng đôi mắt trở nên mờ đục. nước mắt không ngừng rơi và đôi môi không ngừng mấp máy cái tên Qri quen thuộc...

Tất cả đã kết thúc...

Chỉ còn lại nỗi đau...

.....

18 năm sau

_So Yeon ah! Về đi, tối rồi.

_Chờ chút nữa đi... chưa hết ngày mà...

So Yeon mỉm cười và nhắm mắt lại để tận hưởng hương vị mát lạnh mà màn đêm mang lại. Nơi công viên này... công viên mà cô đã ngồi chờ suốt 18 năm, cô ngồi chờ một người, người mà cô yêu thương và chung thủy nhất đời. Cô đã làm theo lời Ri. Cô không tự sát mặc dù việc sống trên cõi đời này còn đau đớn gấp trăm lần. Gương mặt Ri, giọng nói của Ri chưa bao giờ phai nhạt trong tim cô. Ngôi nhà ngày xưa đã được bán ột người chủ khác. Hyo Min bây giờ đã có gia đình và có hai đứa con thật giỏi mặc dù đôi mắt nó không còn nhìn thấy ánh sáng được nữa. Chỉ vì trò cầu cơ ngày xưa mà bây giờ, trong tâm hồn của hai đứa đều có một vết cắt rất sâu, sự ra đi của hai người bạn thân, sự ra đi của Ri... Tất cả vẫn như một thước phim chiếu chậm, vẫn từ từ tua đi tua lại trong đầu. Mỗi năm... Hyo Min đều cùng cô ngồi ở công viên này chờ Ri... chờ đợi một hy vọng...

So Yeon bây giờ đã trở thành một nhà văn khá nổi tiếng. Cô viết về những chuyện tình yêu trắc trở và thấm đẫm nước mắt nhưng luôn có một kết cuộc trọn vẹn cho cả hai. Rồi những người yêu nhau sẽ tìm đến với nhau như một định mệnh. Còn tình yêu của cô, định mệnh của cô... Khi nào mới trở về đây???

_Về thôi Hyo Min ah!

_Nhưng mà...

_Về đi, Tớ ở đây thêm một chút nữa.

So Yeon mỉm cười và vỗ nhẹ lên tay của Hyo Min để nói rằng cô vẫn ổn. Xinbo – người cảnh sát ngày xưa bé cô bây giờ đã là chồng của Hyo Min. Chính anh đã giúp Hyo Min phần chấn trở lại sau sự chấn động vừa rồi. Anh không vì đôi mắt của Hyo Min mà khinh ghét cô. Xinbo yêu cô và họ đã có một đám cưới thật hạnh phúc nơi lễ đường 17 năm trước. Bây giờ họ có hai đứa con rất ngoan và học rất giỏi. Chỉ còn cô...

18 năm rồi Qri ah! Nhưng em vẫn sẽ chờ Ri... Em nhất định sẽ chờ Ri...

So Yeon mỉm cười khi bóng đêm bao trùm lấy mọi vật. Ánh đèn công viên được mở và cô biết, một ngày nữa trôi qua. Vẫn như mọi năm. Cô đứng lên, khoác chiếc áo khoác của Ri và trở về nhà

“Soạt”

_So Yeon ah!

Bước chân dừng lại khi cô nghe thấy giọng nói quen thuộc. Cúi mặt không nói. Tim cô đang đập mạnh trong lồng ngực. Là giọng của Ri. Dù thời gian có trôi qua bao nhiêu năm nhưng giọng nói đó vẫn không bao giờ phai nhạt trong tim cô...

_Ri xin lỗi, Ri đã đến trễ, bắt em chờ lâu rồi. Đừng giận Ri!

So Yeon vội vã quay mặt về phía giọng nói, đôi mắt cô mở to khi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói đang đối diện với cô. Đúng rồi... Gương mặt đó... nụ cười đó... ánh mắt yêu thương đó... Là Ri...

_Q... Qri... là Ri...?

_Ri yêu em So Yeon ah! Chờ Ri có lâu không?

_A... Ri àh!

Bằng tất cả nỗi nhớ nhưng, So Yeon ôm chặt lấy người con gái trước mặt mình. Là Qri... cảm nhận được hơi ấm đang truyền vào cơ thể, cảm nhận được bàn tay Ri đang xoa nhẹ lên tóc cô, cảm nhận được môi Ri đang chu du trên mặt...

_Ri đã về...

_Ri đã về...

_Ri không vì 18 năm... Em bây giờ... Không phải là Park So Yeon 20 tuổi nữa...

_Dù em có 100 tuổi, em vẫn mãi là So Yeon bé nhỏ của Ri...

Qri ôm lấy So Yeon vào lòng. Cô biết không, 18 năm trôi quá với Ri là một sự chờ đợi trong đau đớn. Ri đã đầu thai và Ri nhớ tất cả. Cô không biết đâu. Mỗi năm.. có một đứa bé luôn đứng phía sau gốc cây gần nơi cô ngồi, vừa khóc vừa nhìn cô. Nhìn So Yeon bé nhỏ đang khóc nức lên khi chờ đợi, nhìn cô khoác lấy chiếc áo khoác đã sờn của Ri và tìm hơi ấm trong đó... Đôi mắt cô luôn nhìn về phía ngày xưa Ri hay đến... Cô sẽ không biết đâu, Ri đã đau đớn như thế nào khi mỗi năm đều đứng ở đây chờ cô... Chờ đợi lời hứa mà cả hai vẫn luôn ấp ủ...

_Ri yêu em... So Yeon ah!

_Đừng bỏ em một lần nữa được không?

_Ri hứa!

So Yeon cười thật tươi và ôm chặt lấy Ri... Đúng rồi, bây giờ dù cô có 38 tuổi, dù Ri chỉ mới 18 tuổi nhưng... họ vẫn luôn yêu nhau, vẫn trao cho nhau những gì thiêng liêng nhất... Tình yêu...

.....

Cách đó không xa

_Ya! Được không đó, Hwa không muốn tớ chơi cái này đâu.

_Cứ chơi đi! Boram ah! Cậu là đứa yếu bóng vía nhất, cậu cầu đi.

Lên đây chơi với chúng tôi

Lên đây chơi với chúng tôi...

Lên đây chơi với chúng tôi...

_KÌA! NÓ LÊN RỒI KÌA! Dani ah! – Boram vội nhìn sang Dani khi bàn tay đặt đồng xu của nó bắt đầu di chuyển.

_Hỏi đi, hỏi đi – Dani hồi thúc

_Hi! – Boram lấp bắp

H I

_Nó trả lời kia, hỏi tiếp đi – Hee Bon thúc vô thêm.

_Bạn... bạn là ai?

E V I L

_Là quỷ àh? Thường thì phải dẹp bàn cơ đấy, nhưng không sao đâu, hỏi tiếp đi Boram unnie ah! – Areum hỏi vào

_Từ từ... để unnie hỏi

_Bạn... bạn làm sao mà chết?

I K I L L H I M

_I kill him? Vậy là có hai người?

Y E S

_Bạn tên gì?

J I Y E O N

_Còn bạn kia?

E U N J U N G

_Hai bạn là kẻ thù àh?

L O V E R

Boram cùng nhóm bạn thật sự rất thích trò chơi này, cảm giác có thể biết được tất cả mọi thứ trên thế giới này. Cô hỏi rất nhiều và hài lòng khi câu trả lời đúng với ý mình

_Gần sáng rồi, nghỉ chơi đi – Dani ngáp dài

_Khoan! Để tớ hỏi nó cái này – Boram cắt lời – Tôi nghe nói các bạn sẽ làm một trò chơi, nếu thắng thì tôi sẽ có một điều ước phải không?

Y E S

_Vậy bạn đồ đi, tôi cần điều ước của bạn.

Boram hào hứng nói. Đúng! Mục đích của cuộc chơi này là điều ước. Cô cần điều ước của quý. Cô muốn Hwa Young– Lớp trưởng gương mẫu của lớp yêu nó mãi mãi cho đến chết. Cô đã yêu mến Hwa ngay từ lần đầu gặp gỡ nhưng cậu ấy hoàn toàn không giống như cô. Hwa đối với cô thật lạnh nhạt và cũng không giống như những bạn học khác trong lớp. Cô không muốn! Cô không chịu nổi mỗi ngày đều có những cô gái vây quanh Hwa, cô không chịu nổi cái cách cậu ấy cười với họ và nụ cười đó không bao giờ dành cho cô...

_Nói đi, tôi sẽ chơi.

L O O K A T U S

_Look at us? Muốn tôi nhìn thấy bạn àh?

Y E S

S H O U T

L O S E

D I E

_Được!

Cả nhóm ngồi gần lại với nhau vào chăm chú nhìn vào khoảng không trước mặt mình. Có phải là ảo ảnh không khi mà tượng người đang dần được hình thành. Boram nín thở và chuẩn bị tâm lý để đón nhận hình ảnh kinh khủng nhất, cô biết quý không giống dạng người nhưng cô chắc rằng nó cũng sẽ không đáng sợ lắm, cô cũng thường coi phim ma và kinh dị, chắc chắn chúng cũng sẽ giống như trên phim thôi.

_AAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cả bọn cùng hét lên và lùi ra sau khi đối diện là hai con quỷ thật kinh tởm. Một con đang dùng đũa cái đầu với rất nhiều máu và thịt chảy xuống. Bộ não cũng theo đó mà chảy dài trong khi con còn lại thì mỉm cười trong khi trong miệng không ngừng tuôn ra những thứ đen ngòm bốc mùi.

_AAAAAAAAAA CỨU TÔI VỚI CỨU VỚI!

Boram hét lên một cách sợ hãi và giật tay mình ra khỏi đồng xu nhưng không thể, hai gương mặt đó nhìn nhau rồi lại nhìn nó, mỉm cười...

“Huỵch”

Boram cùng chúng bạn ngất ngay lập tức, và trước khi mọi thứ chìm vào bóng tối, Boram đã kịp nhìn thấy...

Y O U L O S E

Trong khi đó...

Aish! Ngày mai phải nói với cô ấy thôi. nhìn gương mặt buồn hiu như vậy thật sự không chịu nổi mà... Mình cố ý làm lơ cô ấy vì chẳng biết phải nói với cô ấy như thế nào đây nữa... Đúng là... Yêu thật khó... Mà nói yêu lại khó hơn... Ryu Hwa! Cố lên!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-cua-quy>